రఘుదేవరాజీయము.

గ్రంథకర్త:

కందుకూరి వీరేశలింగం పంతులు

ప్రకాశకులు:

హితకారిణీసమాజము

రాజమహేంద్రవరము

1950

మీఁదఁబెట్టి, ఆకాలమునందు వేగిదేశములో కాటకము సంభవించి యుండుట యెఱిఁగినవాఁడు కావునఁదా నెక్కిన యోడనిండ ధాన్యము నెక్కించుకొని కళింగపట్టణమును విడిచి యోడలో సముద్రముమీఁద కురంగేశ్వరపురమునకు బయలు వెడలెను. ఇట్లు బయలువెడలి కొన్ని దినములలో ఆపట్టణమునందు దిగి, ఆపురజనుల సాహాయ్యమునిమిత్తమయి యీశ్వరునిచేతఁబంపఁబడిన దేవదూతయోయన్నట్లుయుక్తసమయమునఁబోయి, క్షామపీడితులయి యున్న పురజనులకు ధాన్యాదులు పంచిపెట్టి వేలకొలఁది జనులప్రాణముల కాపాడెను. అందుచేత కురంగేశ్వరపుర పరిపాలకుఁ డయిన ధనపాలుఁ డాతనియెడల మిక్కిలి గౌరవమును కృతజ్ఞతయు కలవాఁ డయి యాతని నెంతో యాదరముతో జూచుచుండెను. రఘుదేవరా జాపట్టణమునందు చిరకాలముండకమునుపే యాతఁ డక్కడ నున్నవార్త కృష్ణగజపతిమహారాజు తనచారులవలనఁ గనిపెట్టె ననియు, చారు లావార్తను దెలుపఁగానే క్రూరాగ్రేసరుఁ డయినయామహారా జాతనిని జంపి వచ్చుట కయి విశ్వాసు లయిన తన భృత్యులను మాఱువేషముతో రహస్యముగా బంపియున్నందున నచ్చట నుండుట క్షేమకరము కాదనియు, తెలిపెడి యుత్తర మొక్కటి స్వదేశమునుండి వచ్చిచేరెను. ఆయుత్తర మాతఁడు చదువుకొని వెంటనే ప్రయాణ మయి తనదానమువలన లాభము పొందిన బీదజను లందఱును బహువిధముల దీవించుచు విలపించుచు వెంబడింప బయలుదేఱి మరల నోడనెక్కి దానిని దక్షిణపువైపునకు బట్టించి సముద్రయాత్ర చేయనారంభించెను. ఓడ సముద్రముమీఁద రెండుదినములు ప్రయాణముచేసినతరువాత దైవికముగా గొప్పగాలివానవచ్చి యోడ పగిలి యొక్క రఘుదేవరాజుతప్ప నందున్నవారందఱును దేహములను సముద్రమున కొప్పగించి పరమ

పదమును బొందిరి. ఈశ్వరానుగ్రహమువలనరఘుదేవరాజుమాత్రము ప్రాణాపాయమును బొందక పగిలి తేలుచున్న యొకబల్ల చెక్కను పట్టుకొని యీఁది సముద్రతరంగములవలన దిగంబరుఁడై యొకయొడ్డు చేరెను. ఇట్లు తీరముచేరి తెన్ను గానక యే దేశమో యెఱుఁగకయిసు కలోఁబడితిరుగు చుండఁగాఁ గొంతసేపునకు చేపలను బట్టుకొనుటకయి వచ్చినబెస్తవాండ్రాతనిజూచి కనికరించి తమబట్టలలో నొకదాని నాత నికి కట్టుకోనిచ్చి తమయిండ్లకుఁ దీసికొనిపోయి యాతనికన్నముపెట్టిరి. భోజనమయి కూరుచున్నతరువాత చేపలవాండ్రాతనితో తమది కొండవీటిసీమ యనియు, తమదేశపురాజుపేరు రాజవాహనుఁడనియు, జను లాతనిధర్మపరిపాలనమునుబట్టి యాతనిని కలియుగధర్మరాజని పిలుతు రనియు, చెప్పిరి. ఈప్రకారముగా సంభాషణము జరుగు చుండఁగా ప్రసంగవశమున వా రాతనితో తమరాజునకుగుణవతియు సౌందర్యవతియు యౌవనవతియు నయినప్రభావతియనియెడుకొమా ర్తె యొక తె గలదనియు, రేపటిదిన మామెస్వయంవరమహోత్సవము జరుగఁబోవుచున్న దనియు, అందునిమిత్తమయి నానా దేశములనుండి రాజులును శూరు లయినరాజపుత్రులును వచ్చుచున్నా రనియు బాహుయుద్ధమునం దందఱి నెవ్వఁడు గెలుచునో యామహాశూరుని నామె చెట్టపట్టు ననియుకూడఁ దెలిపిరి. ఈమాటలు వారు చెప్పి నప్పుడు తనబాహువీర్యమును గనఁబఱుచుట కిది యొకమంచిసమ యము తటస్థించినదిగదాయని సంతోషము కలిగెను. కానిదుర్భేద్య మయిన తన కవచము సముద్రములో పడిపోయినందునకయి మన స్సులోఁ గొంత వ్యథయుఁ గలిగెను. అయినను నతఁ డెట్లయిన రాజ ధానికిఁ బోయి తనయుద్ధపాండిత్యమును నైపుణ్యమును జూపవలెనని [illegible]కొని యందువిషయ మయి యాలోచించు చుండఁగ

మఱియొకచేఁపలవాఁడు వచ్చి తనవలలోఁ బడినదని యొకకవచము దెచ్చి యాతని కిచ్చెను. అతఁడు దానిని పరీక్షించి యోడ పగిలిపోయి నప్పుడు సముద్రము పా లయినతనయమూల్యకవచమే యది యగుట దెలిసికొని పరమానందభరితహృదయుండయి తనమేలుకొఱకు దైవమే మరల దానిని బంపె ననుకొని "ఓదైవమా? నీకు వందనము చేయు చున్నాను. ఈకవచము నాతండ్రి ప్రియపూర్వకముగా నాకిచ్చినదగుట చేత దీని నెప్పుడును నేనెడఁబాయ కుండెడివాఁడను. పాణ్రాపద మయినయీకవచమును కుపితుఁడయి యున్నప్పుడు సముద్రుఁడక్ర మముగా నపహరించియు, నిప్పుడు శాంతుఁడయి మరల నాకిట్లుపంపి వేసినందుకు నేనెంతయు కృతజ్ఞుఁడనయి యున్నాఁడను. నాతండ్రి నా కిచ్చిన యీయుత్తమధనము మరల నాకు లభించినందున నేనీయోడ పగులుట నొకయాపదనుగా భావింపను" అని తనలోఁదాను పలికెను.

ఇట్లతఁ డాడిన యంతయు సంతోషముతో నుండి రాత్రి సుఖ నిద్రచేసి మఱునాఁడు తెల్లవాఱినతరువాత లేచి సమయకృత్యములను దీర్చుకొని కవచమును ధరించుకొని తనభాగ్యమును పరీక్షించుటకయి రాజధాని యైనమోటుపల్లె యనుసముద్రతీరపట్టణమునకుఁ బోయెను. అవఱకే యక్కడ స్వయంవరమహోత్సవమునకు వలసిన సమస్తసన్నా హములును చేయఁబడెను; రాజపుత్రులు తమతమపౌరుషములను గనఁ బఱచుటకయి రంగస్థలమును సంసిద్ధము చేయఁబడెను. అప్పుడు నానాదేశములనుండి వచ్చియున్న రాజపుత్రు లందఱును రాజవాహ నుఁడు సభ తీర్చియుండఁగా రంగమధ్యమునందుఁ బ్రవేశించి ప్రభావతి సమక్షమున విలువిద్యయందుఁ గల తమతమనేర్పులను జూపసాగిరి. రూప గుణ శౌర్యాదులచేత నసమానుఁ డయినరఘుదేవరాజనువారి మధ్యను జొచ్చి తనబాణవిద్యాకౌశలమును సభవా రందఱును

నద్భుతపడునట్లుగాఁ జూపి యొక్కొక్కనినేతాఁకి యెల్లవారును మేలు మేలని మెచ్చ ద్వంద్వయుద్ధమునం దొకరితరువాత నొకరినిగా రాజపుత్రుల నందఱి నోడించి నిరుపమానబలశాలి యయి రణరంగమున సింహమువలె నిలుచుండెను. అతనిశౌర్య ధైర్యసౌందర్యముల కాశ్చర్యపడి తండ్రియనుమతితో సభామధ్యమునుండి లేచి భద్రగజయానముతో నడిచివచ్చి ప్రభావతి ధవళపుష్పములచేఁ గూర్పఁబడిన విజయమాల నాశూరపురుషునికంఠమునందు వైచెను. ఇట్లు కృత్రిమ యుద్ధమునందు రాజపుత్రుల నందఱిని మించినతరువాతమాత్రమే కాక రణరంగమునఁ బ్రవేశించి నవ్వుమొగమును శాంతరూపమును జూపి నప్పటినుండియుఁ బ్రభావతిమన సాతనియందే తగిలి యుండెను.ఆమె సుందరవిగ్రహసందర్శన మయినప్పటినుండి రఘుదేవరాజున కామె మీఁద నపరిమితానురాగము కలిగెను. పరస్పరముఖావలోకనము వలనను గుణగ్రహణము వలనను నొండొరులకుఁ దమలో గలిగిన యవ్యాజానురాగమును గనిపెట్టియు, అతని బలశౌర్యాదుల కానందించియు, గుణసంపదను మెచ్చియు, ఆతనియొక్క కులగౌరవాదుల నెఱుఁగనివాఁడయినను రాజవాహనుఁడు తనకొమార్తెను శౌర్యాలంకారుఁ డయినయామహాపురుషున కిచ్చి వివాహము చేయుటకు నిశ్చయించెను. కృష్ణగజపతిమహారాజుయొక్క దౌష్ట్యమునకు వెఱచి రఘుదేవరాజు తనయున్నతపదమును జెప్పక మఱుఁగుపఱిచి తా నొక సామాన్యరాజపుత్రుఁడ ననిమాత్రమే చెప్పినను, తనకూఁతునకాతని యందుఁ గలిగిన దృఢానురాగమును గనిపెట్టి యాతని నల్లునిగా గ్రహించుటకు రాజవాహనుఁ డణుమాత్రమును వెనుకతీయలేదు.

ఇట్లు వివాహ మయినకొన్నిమాసములకు తరువాత తనశత్రువైనకృష్ణగజపతిమహారాజు చచ్చెననియు, తనచిరకాలప్రవాసముచేత

తన దేశములోని ప్రజ లత్యాతురులయి శీఘ్రకాలములో తమరాజు స్వదేశమునకు మరల వచ్చి రాజ్యభారమును వహింపనిపక్షమున నరసింహరాజును పట్టాభిషిక్తుని జేసి తమకు రాజునుగా గ్రహించెద మని తొందర పడుచున్నా రనియు, రఘుదేవరాజున కొకయుత్తరము వచ్చెను. నరసింహరాజునే సింహాసన మెక్కింపవలయునని జనులు సన్నాహపడుచున్నను, అతఁడు ప్రభుభక్తియు విశ్వాసమునుగలవాఁడు గాన తాను వారిప్రార్థనల నంగీకరింపక జనులయుద్దేశమును తనప్రభు వయిన రఘుదేవరాజునకుఁ దెలిపి వెంటనేస్వదేశమునకు బయలుదేఱి వచ్చి రాజ్యపరిపాలనము వహింపవలసిన దని యుత్తరము వ్రాసెను. ఆయుత్తరములోనిసంగతులను విన్నతరువాత మామగా రయినరాజవాహనుఁడు తనయల్లుఁడు సామాన్యరాజపుత్రుఁడు గాక మూర్ధాభిషిక్తుఁ డయినమహారాజయినందున కపరిమితానందమును పొందెను. కాని తనయల్లుఁడు భార్యను వెంటఁబెట్టుకొని స్వదేశమునకు ప్రయాణము కాఁగా నతఁడు మహారాజుగాక తానింతవఱకును ననుకొనుచున్నట్టు సామాన్యరాజపుత్రుఁడే యయినపక్షమున నెంతో యనుకూలముగా నుండునుగదా యని యల్లునియొక్కయు కొమార్తెయొక్కయు వియోగమును తలఁచుకొని విచారింపసాగెను. అంతేకాక యప్పటికి ప్రభావతి గర్భవతియై యున్నందున చాలాలిని సముద్రముమీఁద పంపుట కిష్టము లేనివాఁడయి కూఁతును తనయొద్ద నుంచి పోవలసినదని రాజవాహనుఁ డల్లుని ప్రార్థించెను. రఘుదేవరాజును కడుపుతో నున్నభార్యను ఓడమీఁద దీసికొనిపోవుట కిష్టములేనివాఁ డయి ప్రసవమగువఱకును పుట్టినింటనే యుండవలసిన దని భార్యతో బహువిధముల బ్రతిమాలి చెప్పెను. కాని యామె తనకు భర్తయందుఁ గల ప్రేమాధిక్యమునుబట్టి యాతని నొక్కనిమిష

మయిన విడిచియుండుట కిష్టములేనిదయి తానత్తింటనే నీళ్ళాడెదనని పట్టుపట్టి యెంతచెప్పినను వినక భర్తవెంట ప్రయాణమయ్యెను. కొంతకాలహరణము చేసినపక్షమున భార్యమనసు తిరుగునేమోయని యాతఁడు మఱిరెండుమాసము లక్కడనుండియు భార్యయొక్క మనోనిశ్చయ మంతకంతకు మఱింత దృఢపడుచున్నందునను తనదేశ ప్రజల నిర్బంధ మెక్కువగుచు వచ్చినందునను తుట్టతుదకు నిండు గర్భిణియైయున్న భార్యను వెంటఁగొని మామగారి సెలవును పొంది రఘుదేవరాజు సముద్రముమీఁద స్వదేశమునకుప్రయాణమాయెను.

ఇట్లు బయలుదేఱి యోడమీఁద కొంతదూరము పోయినతరు వాత పెద్దగాలి యారంభమయి యంతకంతకు హెచ్చి సముద్రమును అల్లకల్లోలముగాఁ జేయఁజొచ్చెను; సముద్రతరంగములు పర్వతోప మానములుగా లేచి యూరంతయోడను కొబ్బరిడొక్కవలె నల్లల లాడించుచుండెను ; ఆకాశము చిల్లిపడ్డట్లు సంతతధారగా వర్షము కురియ నారంభించెను. ఇటువంటి గాలివానలో దాదియైన మంజు భాషిణి గదిలోనుండి శిశువును చేతులతో నెత్తుకొనివచ్చి రాజును సమీపించి దీనముఖముతో "స్వామీ! రాణియైన ప్రభావతి యీ సముద్రక్షోభమునకు భయపడి మూర్ఛపోయి యీ స్త్రీ శిశువును ప్రసవించి ప్రాణమును విడిచినది. పోయిన రాణికయి పరితాపపడక యామె తమప్రతిబింబమునుగా విడిచిపోయిన యీముద్దులకూఁతును జూచుకొని యూఱడిల్లుము" అని కన్నుల నీరు కార్చుచు పసిపాపను పాదములవద్ద పడవైచెను. భార్యయొక్క మరణవార్త చెవిసోఁకినప్పు డాతనికిఁ గలిగిన మనోవేదన యింతంత యని వర్ణించుటకు వేయినో ళ్ళున్నవానికైనను శక్యము కాదు. అతఁడు కొంతసేపు నోట మాట రాక నిర్వ్యాజపడియుండి కొంచెము మాటాడుశక్తి రాఁగానే "ఓ

యీశ్వరుఁడా! ఇటువంటియమూల్యవస్తువును నాకుదయచేసి ప్రాణతుల్యముగా ప్రేమించునట్లుచేసి యింతలోనే యేల యెడఁబాపితివి?" అని బిగ్గరగా నేడ్వఁజొచ్చెను. అప్పుడు మంజుభాషిణి చల్లనిమాటలతో నాతని హృదయతాపము కొంతశాంతిల్లునట్లుగా "ఓరాజేంద్రా! ఊఱడిల్లుము. చనిపోయిన ప్రియురాలిచిహ్నముగా నిలిచియున్న యీచిన్నదానిముద్దు మొగమును జూచియైనను దుఃఖోపశమనము చేసికొమ్ము. నీప్రతిరూప మయినయీబాలికకొఱకయినను ధైర్యము నవలంబించి నీమగతనము గనఁబఱుపుము. ఆఁడుదానివలె వావిడిచి విలపించుట నీవంటిపురుషరత్నమునకు తగునా?" అని దుఃఖశమనము చేయుచుండెను. అప్పుడు రాజాశిశువును చేతులలోఁ బట్టుకొని "ఓపసిపాపా! నీవిట్టిసంక్షోభసమయమునందు పుట్టినను నీబ్రతుకు శాంతమయినదిగా నుండునుగాక! జన్మసమయమునందు రాజపుత్రికకెప్పుడును సంభవింపని యనాదరము నీకిప్పుడు సంభవించినను, ముందయినను నీస్థితి కష్టరహితమును సుఖప్రదమును నగునుగాక! నీవనుభవింపఁబోయెడుప్రపంచసుఖము లన్నిటిని అడఁచివేయఁదగిన యీమాతృవియోగదుఃఖము నిన్ను సుఖహీనురాలినిగాఁ జేయకుండునుగాక!" అని యాశీర్వదించెను.

అతఁడీప్రకారముగా పుత్రికను ముద్దిడుకొనుచు పత్నీవియోగమునకు దుఃఖించుచుండఁగా నావికులు రాజువద్దకు వచ్చి, గాలివాన తగ్గక హెచ్చగుచుండుటను రాజునకు నివేదించి, ఓడలో శవమున్నంతవఱకును గాలివాన తగ్గదన్నమూఢవిశ్వాసము మనసులో నుంచుకొని యాసంగతిని జెప్ప నోరాడక ఓమహారాజా! మీరు ధైర్య మవలంబింపుఁడు. ఈశ్వరుఁడు మిమ్ము రక్షించునుగాక!"యని యూరకుండిరి. "నేను కావలసినంత ధైర్యమును పూని యున్నాను

ఈగాలివానకు నే నెంతమాత్రమును భయపడను. ఇది నాకుఁ జేయవలసినహాని నంతను జేసినది. ఇఁక మఱేమి చేయఁగలదు ? అయినను నేనీశిశువునిమిత్తమయి యీగాలివాన తగ్గవలె నని కోరుచున్నాను" అని యతఁడాపడవవాండ్ర కుత్తరము చెప్పెను. అందుమీఁద వాండ్రు "అయ్యో ! గాలి యంతకంతకు హెచ్చుచున్నది ? సముద్రతరంగము లాకాశము నంటుచు మేఘములలోనినీటితో వియ్య మందుచున్నట్లున్నవి. మనయోడలోశవ మున్నంతవఱకును మనల నీజలసంక్షోభము విడువదు. కాఁబట్టి యేలినవారు దయచేసి మృతురా లయిన రాణిదేహమును సముద్రములో విడిచిపెట్టుఁడు" అని ప్రార్థించిరి. వాండ్రకుఁ గలమూఢవిశ్వాసము సహేతుక మయినది కా దని యెఱిఁగియు వాండ్రమనసు నొప్పింప నిష్టము లేనివాఁడయి యాలాగుననే చేయుద మని చెప్పి "ఓరాణీ ! నీవెంత భాగ్యహీనురాలవు! అయ్యో! నీకు సముద్రముపాలు కావలసినయోగ మున్నదా?" అని తనలో పరితపించుచు, ఇఁక కడచూపు చూచి రావలెనని యామె యున్నగది లోనికి పోయి మొగమువంక తేఱిపాఱఁజూచుచు "ఓప్రియురాలా ! రాజపత్నికి నీ కెంత దుర్దశ సంభవించినది! ఈపురిటింటిలో సామాన్యజనుల కుండెడుకుంపటియు మంత్రసానియు నైనను నీకు లేకపోయెను గదా ? మనకు ప్రతికూలుఁడు గా నున్నయీవాయుదేవుఁడు దీపములనుసహితమార్పివేసినాఁడు. దహనసంస్కారమయినను చేసి నీఋణమును తీర్చుకోలేక నీసుకుమార మయినశరీరమును నేనిప్పుడు చేతులార సముద్రములో త్రోయవలసినవాఁడ నగుచున్నాను," అని నిమిషకాల మూరకుండి పరిచారిక యైనమంజుభాషిణిని జూచి ఓ మంజుభాషిణీ ! ఈశిశువును పఱుపుమీఁద నుంచుము; నేనుచూచుచుండెదను. నీవుపోయి మధుదాసునితో కలమును కాగితమును పరి

మళద్రవ్యములను నగలపెట్టెను దీసికొనిరమ్మని చెప్పు. ఓడపయిని గట్టియున్న దోనెలలో నొకదానిని దింపి సిద్ధముగా నుంచుమని జల వేగునితోఁ జెప్పిరమ్ము” అని యాజ్ఞాపించి దానిని పంపివేసెను. కొన్నినిమిషములలో సేవకు లాతఁడు చెప్పినప్రకారముగా చేయఁగా దోనెలో నొకపట్టుపఱుపును వేసిప్రభావతి నందుమీఁద పరుండఁబెట్టి యామె దేహమునిండ పరిమళద్రవ్యములు వేసి యామెపయిని మంచి విలువగలపట్టుచీరను కప్పియొకప్రక్కనామె ధరించుకొనునగలపెట్టెను బెట్టి యొకకాగితముమీఁద నామెకులగోత్రనామములను సముద్రమధ్యమున సంభవించినయవస్థను తెలిపి యీదోనె నెవ్వరయిన చూడ తటస్థించిన పక్షమున వారీనగలను పుచ్చుకొని యీమెకు దహన సంస్కారము జరపవలయునని వ్రాసి యాకాగితమును పెట్టెలోఁబెట్టి యాదోనెను స్వహస్తములతో త్రాళ్ళమీఁద మెల్లగా సముద్రములో దింపెను. వారు చూచుచుండఁగానే యాదోనె నీఁటిమీఁద తేలి పడమటిదిక్కునకు కొట్టుకొనిపోవ నారంభించెను. అటుతరువాతకూడ గాలి విస్తారముగా నున్నందున కళింగపట్టణము చేరువఱకును గాలి దెబ్బకు సహించి యోడలో శిశు వుండ లేదని యెంచుకొని పాలిప్పించి సంరక్షించుటకయి కురంగేశ్వర పురమునందు తనమిత్రుఁడయిన ధనపాలునియొద్దఁ దనపుత్రికను విడిచిపోవ నిశ్చయించి యోడ నాపట్టణమునకుఁ జేర్పుఁడని నావికుల కాజ్ఞాపించెను. ఇంతలో గాలివానయు శాంతించినందున వారాయోడను శీఘ్రకాలమున నేకురంగేశ్వరపురపు రేవునఁ జేర్చిరి. అప్పుడు రఘుదేవరా జొకచిన్నపడవలో తనపుత్రికను దాదియైనమంజుభాషిణినిఎక్కించుకొనిపోయి పట్టణముచేరి, తానప్పుడు కలుగుసమయమునందుఁ జేసినయుపకారమును దలఁచి ధనపాలుఁడు ధనపాలుని భార్యయైన కుటిలాలకయు తల్లిపోయిన యీశిశువునుతప్పక

సంరక్షింతు రన్ననమ్ముకముతో ధనపాలునియింటికిఁ బోయెను. ఆతనిరాకను విని ధనపాలుఁడెదురుగావచ్చి విశేషగౌరవముతో రఘుదేవరాజును పుత్రికాసహితముగా అంతఃపురములోనికిఁ గొనిపోయెను.

అప్పు డారాజు తనవివాహకథను సముద్రమధ్యమునఁ దనకు సంభవించిన మహావిపత్తును జెప్పఁగా, ధనపాలుఁడు మిక్కిలి ఖేదపడి "నీరాణితోఁగూడ కలిసివచ్చి మాగృహంపావనము చేయఁగా ధన్యులమయ్యెడు భాగ్యము దేవుఁడు మాకు కలుగఁజేయకపోయెనుగదా." అని విచారింపఁ జొచ్చెను. అప్పుడు రఘుదేవరాజు 'ఓమిత్రుఁడా! దైవతంత్రమును తప్పించుట కెవ్వారికిని శక్యము కాదు. మనముమనసు నొచ్చునట్లుగా శోకించి దైవమును దూషించినందువలన నేమిప్రయోజనము కలుగును. మనము ముందుజరగవలసినకార్యమును చూచుకోవలెను. సముద్రములో పుట్టినందున నేనీచిన్నదానికి సాగరిక యని నామకరణము చేయుచున్నాను. ఈచిన్నదానిని నేనిప్పుడు మీవశము చేయుచు దీనిని మీరు పుత్రికావాత్సల్యముతో సంరక్షణ చేసి దీనికి రాజపుత్రికకర్హములయినవిద్యాబుద్ధులను జెప్పింపవలయు నని మిమ్ము వినయపూర్వకముగా ప్రార్థించుచున్నాను." అని కొమార్తెను ధనపాలుని కొప్పగించి సమీపమున నున్నకుటిలాలకవంకఁ జూచి 'అమ్మా! ఈచిన్నదానిని మీపాలఁ బడవేయుచున్నానుగాన దీనిని మీరు పెంచి పెద్దదానిని జేసి నన్ను ధన్యుని జేయవలెను" అని ప్రార్థించెను. కుటిలాలక యామాటలకు సంతోషించి రాజుతో "ఓ మహారాజా! నాకును నొకకొమార్తె యున్నది. నాకడుపునఁ బుట్టిన యాచిన్నది సహితము నీపుత్రికకంటె నాకు ప్రియతరురాలుగా నుండదు. నావర్తనము ముందు మీకేవిశద మగును." అని ప్రత్యుత్తర మిచ్చెను. ధనపాలుఁడును తనపత్నివలెనే మంచి

మాటలు చెప్పుచు "ఓరాజా! నీదాతృత్వమువలన క్షామసమయము నందు నాజనులకుఁ గలిగిన పోషణమును నే నెప్పటికిని మఱువను. ఈపట్టణపు ప్రజలు నాఁటనుండియు ప్రతిదినమును నీక్షేమము నిమిత్తము త్రికాలములయందును దేవుని ప్రార్థించుచున్నారు. నీ వప్పుడు చేసినపోషణ మంతయు ముందు నీవు నీబిడ్డయందుఁ జూచి సంతోషింపఁగలవు. ఒకవేళ నీపుత్రికవిషయమున నే ననాదరము చేసినను నీత్యాగమువలన దేహములు నిలుపుకొన్న యీప్రజలు నన్ను బ్రతుకనిత్తురా? అటువంటి కృతఘ్నునిజూచి దైవము సహించునా?" అని యనేకములయిన యుపచారవాక్యములు పలికెను. అంతట రాజు తనకొమార్తెయొక్క సంరక్షణము క్రమముగా జరుగునన్న ధైర్యముతో, ఆపసిబాలికను ధనపాలునకును కుట్టిలాలకకును నొప్పగించి వారియొద్ద దిగవిడిచి కొమార్తెయొక్క సంరక్షణము నిమిత్తము దాది యైనమంజుభాషిణినిగూడ వారియొద్దనే యుంచి, తాను మరల ప్రయాణమయి యోడలోనికి పోఁబోయెను. ఆతడు వారియొద్ద సెలవుపుచ్చుకొనునప్పుడు పితృవియోగదుఃఖము సాగరికకేమియుఁ దెలియదు గాని మంజుభాషిణిమాత్రము తనప్రభువు నెడబాయుటకు దుఃఖింపఁజొచ్చెను. రాజాపరిచారిక నోదార్చి "ఓమంజుభాషిణీ! ఇది యేడ్చుటకు సమయము గాదు. ఈచిన్నదానిసంరక్షణ మేమఱకుండుము. ఈచిన్నరాణి ముందు మీపెద్దరాణిపోయిన లోపము లేకుండ నిన్నాదరించును" అని యుత్సాహము కలిగించి పరివారసహితముగా కదలిపోయెను.

ప్రభావతి దేహమును దోనెలో పెట్టివిడిచిపెట్టిన మఱునాఁడు ప్రాతఃకాలమున ధన్వంతరి యనుపేరుగల వైద్యశిఖామణియొకఁడు బృందావనపట్టణసమీపమున సముద్రతీరమునందు తనసేవకులతో

గూడ మందుల కక్కుఱకువచ్చెడి యొకవిధ మయినముత్యపుచిప్పల నిమిత్తమయి తిరుగుచుండెను. అప్పు డాతనిభృత్యులలో నొకఁ డొడ్డునకు సమీపమున నీటిలో నొకదోనె యుండఁగాఁ జూచి యజమానునితోఁ జెప్పఁగా, అతఁడు తనతక్కి నపరిజనులనుకూడఁ బిలిపించి వారిసాహాయ్యముచేత దోనెను దరికి లాగించెను. దోనె నొడ్డుకు లాగించి, దానిలో దిగి చూడఁగానకదులోనొకహంసతూలికాతల్పము మీఁద నున్న సౌందర్యవతి యైనయొకయువతియొక్క దేహమును పరిక్కనొక్కపెట్టెయును గానవచ్చెను. అప్పుడతఁ డాపెట్టెకే తగిలించియున్న తాళపుచెవిని బుచ్చుకొని పెట్టెతాళము తీసి చూడఁగా దానిలో నమూల్యము లయినయాభరణములును మడచియుంచిన యొకయుత్తరమును గానఁబడెను. అతఁ డాయుత్తరమును విప్పి చదివి యామె కళింగదేశాధీశ్వరుఁ డయినరఘుదేవరాజురాణి యగుటయు సముద్రమధ్యమునం దాపత్తు సంభవించుటయుఁ దెలిసికొని యాశ్చర్యపడి, రఘుదేవరాజునెడల మిక్కిలి జాలిపడినవాఁ డయి "ఓ రాజా! నీవు ప్రాణముతో నున్నయెడల నిటువంటి దివ్యసుందరవిగ్రహము గలరాణిని బోఁగొట్టుకొన్నందునకయి గుండెలు పగిలి యెంతపరితపించుచుందువోకదా! అని నిట్టూర్పు విడిచెను. ఇట్లాఘున నైద్యుఁడు క్షణకాలము విచారించి యామె మొగమువంకనిపుణముగా జూచి ముఖమునందు కళ తప్పియుండకుండుట కనిపెట్టి దేహములో ప్రాణ మున్న దేమో యని సందేహపడి "అయ్యో! వారు తొందరపడి యీదేహమును సముద్రములో విడిచిరిగదా" యని వ్యాకులపడుచు, భృత్యులచేత శవము నొడ్డునకు పట్టించి చితుకులు పోగుచేయించి సమీపమున మంటచేయించి దేహమును కాపించి శరీరము పయిని తనయొద్దనున్న యౌషధమును దేనినో రాచుచు, వేఁడుక

చూచుటకయి చుట్టును మూగిన భృత్యజనుల నందఱిని చల్లగాలి యామెదేహమున సోఁకునట్లు దూరముగా తొలగిపోవ నియమించి తానుచెంతఁగూరుచుండి మృదుమధురస్వరముతో కర్ణరసాయనముగా సంగీతమును పాడుచుండెను. ఇట్లు గడియసేపు చేయునప్పటి కామెకు కనుఱెప్పలు కొంచెము కదలి ముకుపుటములనుండి మెల్లగా శ్వాసము రా నారంభించెను. ఆమె భయముచేతను ప్రసవించినబడలికచేతను, మూర్ఛపోయినది గాని నిజముగా మృతినొందలేదు. ఆమె మూర్ఛను చూచి చేరువనున్నవా రందఱును మరణ మని భ్రమించి రాజును తొందరపెట్టఁగా నతఁడామెశరీరమును మహాదుఃఖముతో సముద్ర మునందు త్రోయవలసినవాఁ డయ్యెను. ఇట్లు ధన్వంతరిచేసిన శీత లోపచారములు మొదలయినవానిచేత ప్రభావతి తేఱుకొని మెల్లగా కన్నులు విప్పి చూచి "ఇప్పుడునేనెక్కడనున్నాను? నాప్రాణనాథుఁ డెక్కడ నున్నాఁడు ? ఇది యేలోకము ?" అనియడిగి మరల కన్నులు మూసికొనెను. నిమిషకాలములో నామె మరల కన్నులు తెఱచి ధన్వంతరివంకఁ జూడఁగా నతఁడు మెల్లమెల్లగా నామెకు సంభవించిన దుర్దశ యంతయు తెలియునట్లుచేసి, మరల మూర్ఛమునుఁగకతాళఁ గలదన్న ధైర్యముతోఁచినతరువాత రాజువ్రాసిన కాగితమును పెట్టె లోనుంచిన నగలను జూపెను. ఆమె యాకాగితమును మరలమరలఁ జూచి "ఇది నిశ్చయముగా నాప్రాణేశ్వరుఁడు వ్రాసినదే. ఓడలో నెక్కినసంగతి చక్కగా జ్ఞప్తియందున్నది. కాని నేనెక్కడ ప్రసవ మయితినో నాబిడ్డగతి యేమయ్యెనో నాకు లేశమయినను తెలియదు. ఇఁక మరల నాప్రాణనాథుని ఈకన్నులతోఁ జూచెడుభాగ్యము నాకు సంభవింపనేరదుగనుక, ఈప్రపంచసుఖములను విడిచి నేను యోగిని నయి యేదయిన నొకదేవతాసన్నిధానమునం దుండెదను." అని

చెప్పెను. "అమ్మా! నీ విప్పుడు చెప్పినట్లుచేయుటకే నీమనోనిశ్చయ మయినయెడల, ఇక్కడకు సమీపమున నున్న బెజవాడయందలి కనక దుర్గయాలయములో నీవుయోగినివిగా నుండవచ్చును. నామేనకోడ లౌకతె నాయాజ్ఞచొప్పున నీకక్కడ నుపచారము చేయుచుండును," అని ధన్వంతరి చెప్పెను. అతఁడు చెప్పినదాని కామె కృతజ్ఞతా పూర్వకముగా నంగీకరింపఁగా, ఆమె దేహము తిన్నగా స్వస్థతపడిన తరువాత నతఁడు ప్రభావతిని బెజవాడకుఁ గొనిపోయి కనకదుర్గ యాలయములో విడిచెను. ఆమె యక్కడ యోగిని యయి సర్వభో గములను పరిత్యజించి మృతుఁడయ్యె ననుకొనుచున్న భర్తనిమిత్త మయి దుఃఖించి కృశించుచు పారమార్థికచింతతో దినములు పుచ్చు చుండెను.

ఇక్కడ ప్రభావతి పతిభక్తితో కృశించి కాలము గడపు చుండఁగా, అక్కడ రఘుదేవరాజు సురక్షితముగా స్వదేశమును జేరి మరల రాజ్యభారమును వహించి మరణము నొందిన దనుకొనుచున్న రాణినిమిత్తమయి లోపల విచారపడుచు మరల వివాహముచేసికొనక ప్రజాపాలనము చేయుచుండెను. ఒక్కసారియైనను తల్లి కనులార చూచి సంతోషింప నోచుకోని యాతనికూఁతురు కురంగేశ్వరపుర మునందు ధనపాలునియింట రాజపుత్రికకర్హమయినరీతిగా పెరుఁగు చుండెను. ధనపాలుఁడు తనమిత్రునియందుఁ గలప్రేమాభిమానముల చేత మంచివిద్వాంసుల నియమించి మహాశ్రద్ధతో విద్య చెప్పించుచు వచ్చినందున, మేధావియైనసాగరిక పదుమూఁడు సంవత్సరముల ప్రాయము వచ్చునప్పటి కామె కాకాలములో నున్న పండితు లెవ్వ రును విద్యలో సమానులు కా రని జనులు చెప్పుకొనునంత పాండిత్య మును సంపాదించెను. నృత్తగానవిద్యలయం దప్సరస్త్రీ లామె వద్దనే

విద్య నభ్యసింపవలసినవా రని జను లనుకొందురు; వివిధవర్ణములు గల పట్టుదారముతో నామె బట్టలమీఁద కుట్టిన తీఁగలను పువ్వులను మృగపక్ష్యాదులను జూచి యవి నిజ మయిన లతాపుష్పాదులని చూచినవా రెల్లరు భ్రమించుచుందురు; ఆమె చేసిన పాకమును రుచి చూచినయెడల, అన్నహితముతప్పిన రోగులుసహితమతిభోజనప్రియు లగుదురు. ఈప్రకారముగా నందఱు నద్భుతపడునట్లుగా నానావిద్యల యందును కళలయందును సుగుణసంపదయందును నిరుపమానురా లగుచువచ్చిన కొలఁదిని ధనపాలుని భార్యయైనకుటిలాలకయామెకుగర్భశత్రురాలుకాసాగెను. కుటిలాలకయొక్కకొమార్తెసాగరికతోసమాన వయస్కురాలయినను సమానముగానేవిద్యాభ్యాసముచేయుచున్నను, ఈచిన్నదంత ప్రతిభావంతురాలు కాకపోవుటచేత శోభిల్లకుండుటయు నెల్లవారునుసాగరికనే శ్లాఘించుచుండుటయుఁజూచి కుటిలాలకయసూయాగ్రస్తురాలయి సాగరిక తనయింట నున్నంతకాలమును తన కొమార్తె శోభ కెక్కదని తలఁచి యేలాగుననైనను సాగరికను వద లించుకొని తనకొమార్తెకు గౌరవమును ప్రసిద్ధిని తెప్పింపవలెనని నిశ్చయించుకొని యందుకుఁ దగినయుపాయము నాలోచించుచుండెను. ఈలోపలనే సాగరికను మిక్కిలి విశ్వాసముతోఁ బెంచుచున్నమంజుభాషిణి కాలము చేసినందున, కుటిలాలకకు మఱింత మంచియవ కాశము కలిగెను. మంజుభాషిణినిమిత్తము బెంగ పెట్టుకొని సాగరిక విచారించు చుండఁగా కుటిలాలక తనకు మిక్కిలివిశ్వాసి యైనవక్రచిత్తుఁ డనుసేవకుని బిలిచి యేమిషమీఁద నయినను సాగరికనుదూరముగాఁ బిలుచుకొనిపోయి చంపిరమ్మని యాజ్ఞాపించెను. వాఁ డెంతటి నిర్దయుఁ డైన కఠినచిత్తుఁ డైనను గుణరాశి యైనసాగరికను నిష్కారణముగా చంపుటకు మనసుకొలుపనివాఁ డయి అటువంటియుత్తమ

శ్లోకురాలి నెట్లు చంపఁగలనని యామెయోచించెను. అటువంటియుత్తమ చరిత్రగలదయినందుననే సాగరిక దేవలోకములో నుండఁదగినది గాని పాపభూయిష్ఠ మయినయీభూలోకములో నుండఁదగినది కాదని యామె వానిమాటకుత్తరము చెప్పి సమాధానపఱిచి తనయాజ్ఞను వెంటనే చెల్లింపనిపక్షమున నేమో చేయించెదనని బెదరించెను. వాఁ డేమియు ప్రత్యుత్తరము చెప్పక యాలోచించుకొనుచుండెను. అప్పుడు దాది యైనమంజుభాషిణికొఱకు శోకించుచు సాగరిక యక్కడకు వచ్చెను. ఆమెరూపము కనఁబడఁగానే కుటిలాలకకు మఱింత కోపము వచ్చి, వానివంకఁ జూచి "నేను చెప్పినపనిని చేసెదవా చేయవా యొక్కమాటతోఁ జెప్పు" మని యామె వానిమీఁద తీవ్రపడి యడిగెను. వాఁడును చేసెదనని యుత్తరము చెప్పెను. ఇంతలో "పుట్టినప్పుడే నడిసముద్రములో విడిచిపోయినతల్లివలెనే నీవును నన్నిప్పుడు దుఃఖసముద్రములో విడిచిపోతివా? ఓ మంజుభాషిణీ! నన్ను ప్రేమించువా రందఱు నొకరొకరే యీలోకమును విడిచి పోవుచుండుటచే నాకీప్రపంచము దుఃఖసాగరమువలెనున్నది; అనుకొనుచు సాగరిక యామెసమీపమునకు వచ్చెను. అప్పుడు కుటిలాలక తానామెమీఁద నెంతో ప్రేమగలదానివలె నటించుచు "ఓసాగరికా! ఇది యేమి నీవింతగా విలపించుచున్నావు. నీసోదరి యిప్పుడు నిన్నువిడిచి యెక్కడకుపోయినది? మంజుభాషిణినిమిత్తము విచారపడఁబోకు. నేను జీవించి యుండఁగా నీకు మంజుభాషిణి లేనిలోప మెన్నఁడైనఁ గలుగునా? నీయేడుపుచేత చంద్రబింబమువంటి నీముఖము కంది రూపు చెడిపోయినది. ఈవక్రచిత్తునితోఁ బోయి నీవు కొంచెముసేపు సముద్రపుటొడ్డున చల్లగాలిలో తిరిగితివా నీమనోవ్యథ పోయి యుత్సాహము కలుగును. పోయిరమ్ము" అని పలికి వక్రచిత్తునివంకఁ దిరిగి

'ఓరీ! నీవిప్పు డీసాగరికను చేయి పట్టుకొని సముద్రతీరమునకుఁ దీసి కొనిపోయి కొంచెమునేపు త్రిప్పి రమ్ము" అని యాజ్ఞాపించెను. "అమ్మా! సముద్రతీరమునకుఁ బోవుట కిప్పుడు నామన స్సుల్లాసముగా లేదు" అని సాగరిక వానివెంట పోక నిలిచెను. అప్పు డేలాగుననైన సాగరికను వక్రచిత్తునివెంటఁ బంప నిశ్చయించి కుటిలాలక యామె చేయి పట్టుకొని "బిడ్డా! నీయందును నీతండ్రియందును మా కెంతో గౌరవము కలదు. నీతండ్రి యిక్కడకు నేఁడు వచ్చునో రేపువచ్చునో యని ప్రతిదినమును మేమెదురు చూచుచున్నాము. మే మీవలి కాయనకు నీవు సౌందర్యరాశి వగుచున్నావని వ్రాయుచున్నందున వచ్చునప్పటికి నీ వీలాగున వన్నెతఱిగి యుందువేని తప్పక యతఁడు నీసంరక్షణమును మేముతిన్నఁగా చేయుచుండ లే దనుకొనఁడా? నామాట విని సముద్రపుటొడ్డునకు పోయి వన్నె తఱిగి యున్ననీముఖ వర్చస్సు మరల నెప్పటివలె కలుగునట్లు చేసికొమ్ము." అని నొక్కి చెప్పెను. ఆమె యంత నొక్కిచెప్పుచున్నప్పు డామెమాటనుతీసి వేయ లేక సాగరిక "నామనస్సున కిష్టములేకపోయినను పోయివచ్చెదను" అని చెప్పి వక్రచిత్తునివెంట బయలుదేఱెను. వారు కొన్ని యడుగులు నడిచినతరువాత కుటిలాలక వెనుకఁ దిరిగిపోవుచు వక్రచిత్తుని బిలిచి నేను చెప్పినమాట మఱచిపోకుమీ" అని హెచ్చరించెను. కాని యామాటల కర్థము సాగరికను చంప మఱవకు మనుటయని యాచిన్న దాని కణుమాత్రమును సందేహము కలుగలేదు.

సముద్రతీరమునకుఁ బోయి సముద్రమువంకఁ జూడఁగానే సాగరికకు తనజన్మకథ స్మరణకు వచ్చినందున, తాను జన్మించినప్పుడు గాలివానపట్టి సముద్రమల్లకల్లోలముగా నుండుటయు, తనతల్లిమర ణమునొందుటయు, తనతండ్రి ధైర్యమును విడువక పడవవాఁడ్రి

నుత్సాహపఱచుటయు ఆమె తాను మంజుభాషిణివలన విన్నరీతిగా వక్రచిత్తునితోఁ జెప్పుచుండెను. అప్పు డాకూ్రరచిత్తుఁడామె చెప్పెడు కథను వినక నడుమను నిలిపి యామెతో శీఘ్రముగా దేవుని ప్రార్థించు కొమ్మని చెప్పెను. ఆమాట వినఁగానే యామెకు లోపల భయము కలిగెను గాని యామాటలయర్థమునుమాత్రము తిన్నగా గ్రహింపలేక వానిని జూచి, "దేవుని నేల ప్రార్థింపుమనుచున్నావు?" అని యడిగెను. "నీకు దేవుని ప్రార్థింపవలెనని యున్నపక్షమున కొంచె మవకాశ మిచ్చెదను. దేవతలు నీప్రార్థనలనుశీఘ్రముగానే గ్రహింపఁగలరుగాన నీవుచేసెడు ప్రార్థనలను నిమిష కాలములో ముగింపుము. నాపనిని నేను వేగముగా నెరవేర్చెద నని శపథముచేసియున్నాను" అని యాకఠినహృదయుఁ డుత్తరము చెప్పెను. అందుమీఁద నామె మఱింత భయపడి "నన్ను చంపెదవా యేమి? నిష్కారణముగా నన్నేలచంపెదవు?" అని యామె మాటలు తడఁబడ పలికెను. "నాయజమానురాలిని సంతోష పెట్టుటకు" అని చెప్పి వాఁ డూరకుండెను. "అయ్యో! నన్నామె యేలచంపింపవలెను? ఆమెకు నే నెప్పుడును రవ్వంతయు నపకారము చేసియెఱుఁగనే, ఎప్పుడును నే నామెవిషయమయి యొక్క చెడ్డమాటనయినను పలుకలేదు. ఆమె కే కాదు లోకములోని పక్షిగోజీవజంతువునకును గూడ బుద్ధిపూర్వకముగా నెప్పుడును నే నణుమాత్రమును కీడు చేయలేదు. ఒక్కసారి మాత్రి మెఱుఁగక యొక్కపురుగునుద్రొక్కి తరువాత దాని నిమిత్తమయి యెంతో దుఃఖించినాను. అటువంటి నన్ను చంపించుట కయి యామెయెడల నేనేమి యపరాధము చేసితిని?" అనియామెపలుకు చుండెను. వాఁ డామాటలు చెవిని బెట్టక "ఇప్పుడు నాకృత్యము నాకు నియమించినపనిని వెంటనే నెరవేర్చుటకాని దానివిషయమయి

నీతో వాదమాడుట కాదు" అని యామెను జంపుటకయి యొరలో నుండి కత్తిని పయికిం దీయంబోవుచుండెను. ఈసమయములో నావఱి కొక యోడలో వచ్చి యొడ్డున దిగి యున్న యోడదొంగ లాకస్మికముగా నక్కడకు వచ్చి తమ్ముంజూచి భయపడి నిలుచున్న వక్రచిత్తుండు చూచుచుండఁగానే సాగరిక నెత్తుకొనిపోయి తమయోడలో నెక్కించుకొని నిమిషములో తెరచాప లెత్తి పాఱిపోయిరి. సాగరిక నెత్తుకొని పోయిన యోడదొంగలు సముద్రములో మహావేగమునం బోయి బృందావనపురసమీపమునందలియొకపల్లెకు చేరువను దిగి యామెను బృందావనపురములోని యొకక్షత్రియునకు విక్రయించిరి. ఆమెను కొన్నయతండు విశేషధనికుండు గాక సామాన్యస్థితిలో నున్నవాండయినందున సాగరికయు తక్కువస్థితిలోనే యున్నను కొంతకాలములోనే యామెగుణసంపదయు సౌందర్యమును తెలివియు పట్టణమునందంతటను వెల్లడి కానారంభించెను. ఆమెయితర బాలికలకు సంగీతమును కుట్టుపనియు నేర్పి ధనమార్జించి తన్ను కొన్నయజమానునకును యజమానుని భార్యకును ఇచ్చుచువచ్చినందున వా రంతకంతకు ధనికులు కాసాగిరి. ఆమెప్రసిద్ధి యంతకంతకు విస్తారముగా వ్యాపించుచు వచ్చినందున బృందావనపురపరిపాలకుం డయిన సుగుణప్రియుం డనురాజుకుమారుండు తా నామెను జూచుటకయి స్వయముగా వారి యింటికి బోయి పురజనులస్తుతికి పాత్రమయియున్న యామెవిద్యాబుద్ధులను వినయమును సంతతోత్సాహశీలతను గనిపెట్టి సంతోషించి, ఆమెతోడి సంభాషణమువలన నపరిమితానందమును పొందినవాండయి, బీదవారిలో నంతవివేకమును విద్యాకౌశలమునుగల చిన్నది యుండుటకత్యాశ్చర్యపడి యామె యెవ్వరో యున్నతవంశసంభూతురాలయి యుండవచ్చునని మనసులో ననుకొని, ఆమెతో "నీవింకముందుకుండ

నీయిప్పటిగుణసంపదను కర్మాభిరతిని విడువకుండెడుపక్షమున, నీ కీర్తి మీఁదట నాయొద్దినుండి వచ్చెడుసందేశము నీమేలుకొఱకేయయి యుండును" అని చెప్పి వెడలిపోయెను. అతఁడా మెవంశకథ నెంతమాత్రము తెలిసికోలేనివాఁడయినను రూపలావణ్యములయందు మాత్రమే కాక విద్యావివేకసౌజన్యాదులయందుఁ గూడ నామె నిరుపమానురాలుగా నుండుటకని పెట్టి యామెను వివాహమాడి తనకురాణినిగాఁ జేసికొనుటకు మనస్సులో సంకల్పము చేసికొనెను. తనవంశవృత్తాంతముసుగూర్చి యడిగినప్పుడెల్లను మౌనము దాల్చి కన్నుల నీరు పెట్టుకొనుచు వచ్చెనేగాని సాగరిక యొక్కసారియైనను తనతల్లిదండ్రులను గూర్చియు వంశమునుగూర్చియు నొక్కమాటయుఁ జెప్పినదికాదు.

ఇక్కడ కురంగేశ్వరపురములో వక్రచిత్తుఁడు తనరాణియైన కుటిలాలకయొక్క కోపమునకు భయపడి తానుసాగరికను చంపివేయఁగను సముద్రములో పాతిపెట్టివచ్చితినని చెప్పి యొకకోడినిచంపి దాని రక్తమును రక్తముతో తడసినకత్తిని దెచ్చి కుటిలాలకకుఁ జూపెను. అదుష్టాత్మురాలాక్రూరునికిరాతకృత్యమునకెంతో సంతోషించి వానికి బహుమానమిచ్చిపంపివేసి, సాగరిక యాకస్మికముగానంతఃపురములో పాముకఱచి చచ్చినట్లు ప్రవాదముకలుగఁజేసి తనభర్త నాటిమధ్యాహ్నము రాజకార్యముమీఁద గ్రామాంతరమునకుఁబోయి యప్పటికి రాకుండుట తనకు శుభసూచకముగా భావించుకొని మనస్సులో సంతోషించి, అదిమంచిసమయమని యారాత్రియే సాగరిక శరీరమునకు దహనసంస్కారము చేయించినట్లు విశ్వాసులయినవారిచేత రహస్యస్థలమునందు తంతునడిపించి, తానుమహాశోకాక్రాంతురాలయి యున్నట్లుగా లేనిదుఃఖమును నటించుచు నంతఃపురమంతయు మాఱుమోయునట్లుగా తెల్లవాఱినదాఁక పెద్దగొంతుతో రోదనముచేయు

చుండెను. తెల్లవాఱినతరువాత నామె భర్త యింటికి రాఁగా వారిద్ద ఱునుగలిసి యాచిన్నదానిగుణరూపాదులను దలఁచుకొని మరల క్రొత్తయేడుపున కారంభించిరి. సాగరిక కపరకర్మలు చేయించిదాన ధర్మములు చేయించినతరువాత నామెకు పుణ్యలోకములు కలుగుట కొఱకును తమ కామెయందుఁగల యనురాగమును లోకమున కెఱుక పఱుచుటకొఱకును వా రామె దేహమును దహనము చేసినస్థలమునం దొక దివ్యదేవాలయమును గట్టించిరి. ఇట్లుజరిగినకొన్నిమాసములకు రఘు దేవరాజు తనకొమార్తెను జూచి వెంటఁబెట్టుకొనిపోవుటకయి తనకు పరమవిశ్వాసియు మంత్రియు నయిన నరసింహరాజుతోఁ గలిసి యోడమీఁద కళింగపట్టణమునుండి బయలుదేఱి కురంగేశ్వరపురము నకు వచ్చెను. పుట్టినతరువాత ప్రథమమాసములోఁదక్క మఱియెప్పు డును జూడని ప్రాణాధికురా లయినజనిత్రైకపుత్రి నెప్పుడు చూతునా యని యెంతో వేడుకపడుచు నతఁడు ధనపాలుని గృహముచేరఁగానే దంపతు లేడ్చుచు నెదురుగావచ్చి పిడుగువంటిసాగరికయొక్కమరణ వార్త నాతనిచెవులఁ బడవేసి తాము కట్టించిన దేవాలయమును జూపిరి. చిరకాలమునుండి చూడకున్నపుత్రికను జూచి యామెతోడి సల్లాపసౌఖ్యము ననుభవించి యెంతో సంతోషపడవలె ననుకొన్న యాతనియాశకు భంగమురాఁగా నతఁడొక్కనిమిషమయినను దుఃఖా వహమయిన యాపట్టణమునం దుండలేక భోజన మయినను జేయక యే వెంటనే వెనుకమరలి దుస్సహదుఃఖముతో మరలనోడలో నెక్కి రామే శ్వరయాత్రనిమిత్తమయి దక్షిణమున కోడనడుపుఁ డని నావికులకాజ్ఞా పించెను. స్వభావముచేత నాతఁడెంతధైర్యశాలియైననుసముద్రతరంగ ములవలె లోపలినుండి పొరలిపొరలి వచ్చుచున్నదుఃఖమునాపుకొనుట కయి యతఁ డెంతప్రయత్నము చేసినను దుఃఖాక్రాంత మయియున్న

యాతని మనస్సుమాత్ర మాతనికధీనముగాక మతిచెడఁగొట్టి యాతని
జడునివలెఁజేసెను. ఆయుత్తరక్షణము మొదలుకొని యతఁడు పరమా
ప్తుల నయినను కన్నుదెఱచి చూడలేదు; ప్రాణబంధులతో నైనను
నోరువిప్పి మాటాడలేదు; తనదేహమున చీమ ప్రాఁకినను గోఁకికొన
నెఱుఁగక దుఃఖపరవశుఁడయి యుండెను.

రామేశ్వరమునకుఁ బోవుదారిలో నావికు లోడను బృందావన
పురసమీపమున రేవులో నిలిపి; ఆహారపదార్థములను మంచినీళ్ళను
తెచ్చుకొనుట నిమిత్తము చిన్నపడవలో పట్టణమునకుఁ బోయిరి.
అప్పుడాపురాధీశ్వరుఁడయిన సుగుణప్రియుఁడు విచిత్రరూపముగల
సుందరమయిన యోడయొక్కటి రేవులోనికి వచ్చిన దనియు దాని
నిర్మాణ మత్యద్భుతముగా నున్న దనియు విని దానిని చూచుటకయి
తానువిహారార్థ ముపయోగించెడుచిన్ననావ యెక్కి యోడవద్దకుఁ
బోయెను. నరసింహరాజు బృందావనపురపరిపాలకునిరాక విని యాత
నిని తమయోడలో నెక్కించి యాదరించి, చూడఁదగినవింతలనాతనికిఁ
జూపి యీయోడ కళింగపట్టణమునుండి వచ్చు చున్నదనియు కళింగ
దేశాధీశ్వరుఁడయినరఘుదేవరా జోడలోపల నున్నవాఁ డనియు,
అతఁడు తనభార్యయొక్కయు పుత్రికయొక్కయు మరణముచేత శోక
వివశుఁడయి యేడుదినములనుండి నిద్రాహారములులేక యెవ్వరితోను
మాటాడక యున్మత్తునివలె నున్నాఁడనియు, చెప్పి రాజున్నగదిలోనికిఁ
దీసికొనిపోయి యాతనిని జూపెను. సుగుణప్రియుఁ డారాజుయొక్క
దాతృత్వాదిసుగుణములను విన్నవాఁడు గాన మనస్సులో ఖేదపడి
రాజుసమీపమునకుఁ బోయి యాతనిమీఁద చేయివైచి "దేవా!
ఈశ్వరుఁడు మీకిప్పుడు చిత్తస్వాస్థ్యమును దయచేయునుగాక! దేవర
వారి సందర్శనార్థమయి బృందావనపురపరిపాలకుఁడువచ్చియున్నాఁడు.

దేవర యొక్కసారి మాటాడి యాతనిని ధన్యుని జేయఁదగును" అని పలుకరించెను. ఆరాజు కన్నులు తెఱచి చూచుచుండెనుగాని సుగుణప్రియునిమాటలు విన్నట్టుగాని యాతనిరాకను గ్రహించినట్టుగాని కనఁబడలేదు. అందుమీఁద నతఁడు సహజమృదుమధురస్వరముగల సాగరిక వచ్చి శిలలు కరగునట్లు గానముచేసియు తేనెలొలుకునట్లుగా సంభాషించియు తనప్రావీణ్యమును జూపినయెడల నితనికి మనస్స్వస్థత మరలఁ గలుగ వచ్చు ననుకొని, మంత్రియనుమతితో నామెను కొన్నిగడియల కాలములో నోడయొద్దకు రప్పించెను. అక్కడనున్నవా రామెయొక్క దివ్యసుందరవిగ్రహమును వినయవచనములను జూచి సంతోషించి యామె యిప్పుడు తక్కువస్థితిలో నున్నను రాణి నాదరించినట్లాదరించి గౌరవముచేసిరి. చూచినవారందఱు నామెయోగ్యతను ప్రశంసించుచుండఁగా సుగుణప్రియుఁడు మనస్సులో సంతోషించి యామెగుణసంపదను తానుగూడ కొంతశ్లాఘించి, ఆమెయొక్కకులగౌరవము విశదమయి యుండినయెడల తా నీవఱకే యామె నిల్లాలినిగాఁ జేసికొని కృతార్థత నొంది యుందునని చెప్పెను. అయినను సుగుణప్రియుఁ డామెకు గొప్పయింటఁ బుట్టినస్త్రీలకుఁ జేయఁదగినగౌరవమును చేయుచు, "ఓ సౌభాగ్యవతీ! ఈయోడలో నొకమహారాజు దుఃఖసముద్రములో మునిఁగి చిత్తస్వాస్థ్యము లేక యున్నాఁడు. నీనేర్పునంతను గనఁబఱచి యాతని నిప్పుడు స్వస్థచిత్తుని జేసి మరలఁ బ్రజలలోఁ బడవేయవలె" అని ప్రార్థించెను.

అందుమీఁద నామె తనచేతనైనప్రయత్నము చేసిచూచెదనని యాతనితోఁ జెప్పి, రాజున్నగదిలో తానును తనపరిచారికయుఁదక్క మఱి యెవ్వరును లేకుండఁ జేయవలెనని వారిని ప్రార్థించెను. వారందున కంగీకరించి తామందఱును గదిలోనుండి యీవలికివచ్చి

యొక్కయామెనుమాత్రము పరిచారికాసహితముగా లోపలికి బంపిరి. దుఃఖములో నున్నవారి కంతకంటెను దుఃఖకర మయిన యితరులకష్ట వార్తను జెప్పినపక్షమున కొంతదుఃఖశాంతి కలుగు నని యెఱిగిన దయి, శోచనీయ మయినతనవిపద్వార్తను రాజుచెవుల వేయఁదలఁచు కొన్న దయి అందఱిముందఱను పూర్వ మంతటిగొప్పదశలో జన్మించి మహాగౌరవముతో పెరిగినతనయొక్క యిప్పటిహీనావస్థను జెప్పుటకు సిగ్గుపడిన దయి వారి నందఱిని వెలుపల నుండ వేఁడుకొనెనేగాని వేఱు హేతువుచేతఁ గాదు. ఆమె రాజున కభిముఖురాలయి నిలువఁబడి మెల్లగా శైశవ్యనాదముతో తాను జన్మించినది మొదలుకొని నేఁటి వఱకును తనకు సంభవించినకష్టపరంపరను వరుసగా జాలిపుట్టి రాయి వంటిమనసయినను కరఁగి పాఱునట్లుగా విన్నవింప నారంభించెను. ఆకష్టవార్తలు చెవిని బడినకొలఁదిని మనసు కరఁగుచువచ్చి యామె దుఃఖములో తనదుఃఖ మడఁగిపోవఁజొచ్చినందున రాజప్పుడు మూసిన కన్నులను దెఱచి యామెమొగ మొక్కసారి చూచెను. ఆమెముఖ మును జూడఁగానే యాతనిదృష్టి కామెముఖపద్మమునందు మృతురా లయినభార్యయొక్క ముఖలక్షణము లన్నియుఁ గానరాఁగా, అతఁడు "ఈకన్యయందు నాప్రియ భార్యయొక్కరూపచిహ్నములన్నియునచ్చున పోడిచినట్లు కానవచ్చుచున్నవి. నేటివఱకును జీవించి యుండినయెడల నాప్రియపుత్రికయు నిటువంటిరూప రేఖావిలాసములు గలదియే యయి యుండును. విండ్లవంటి యీకనుబొమ్మలును, తామర రేకుల నపహ సించెడుయీవాలుగన్నులును, సంపూర్ణచంద్రబింబమును సిగ్గుపఱచెడియీముద్దుమొగమును, అచ్చముగా నారాణియొక్కయంగములను బోలి యున్నవి." అనుకొని "ఓబిడ్డా! నీవాసస్థల మేది? నీతల్లిదండ్రు లెవ్వరు? నావలెనే నీవును కష్టముల ననుభవించినట్లును, నీకష్టములు

నాకష్టములకు తీసిపోవునవి కానట్లును, ఇప్పుడు చెప్పిన ట్లున్నా నే ఇట్లు నిజముగా చెప్పితివా?" అని యడిగెను. "అయ్యా! దుఃఖ పూరిత మయి యున్న నాహృదయము చెప్పనిచ్చినంతవఱ కటువంటికష్టవార్త లనే కొన్నిటిని దేవరసముందర విన్నవించితిని" అని యామె మాఱు పలికెను. అప్పుడు రాజామెవంకఁ దిరిగి "ఓ చిన్నదానా! నీకథను మరలఁ జెప్పుము. నాకున్నసహనములో వేయవవంతు నీ కున్నట్లు నాబుద్ధికి గోచర మయినయెడల, అబలవయ్యును నీదుఃఖములను నీవు పురుషునివలె ధైర్యముతో సహించితి వనియు నేనే యాడుదానివలె ధైర్యమును విడిచితి ననియు నొప్పుకొనెదను. నిన్నుఁ జూడఁగా నోర్పంతయు రూపము వహించి నాయెదుట నిలుచున్నట్లు కానఁబడు చున్నది. ఓబిడ్డా! నీపే రెవరు? నిన్ను ప్రార్థించెదను నాచెంతఁ గూరు చుండి నీవృత్తాంతమును మరలఁ దెలుపుము" అని దీనముగా వేడఁ జొచ్చెను. ఆమె తనపేరు సాగరిక యని చెప్పఁగానే యతఁడత్యద్భుత పడి, ఆపేరు లోకసామాన్య మయినది కాకుండుటయు సముద్రములో పుట్టిన దని సూచించుటకయి తనకొమార్తెనిమిత్తము తాను కల్పించిన దగుటయు తలపోసి యేమియు తోఁచక "ఓ దేవతలారా? నా మీఁద కోపము మీకింకను దీఱక నన్ను పరిహసించుటకయి యిప్పుడీకన్యకను మీరు పంపితిరా?" అని వెఱ్ఱిగా మాటాడసాగెను. "అయ్యా! మీరు శాంతత వహించి నేను చెప్పునది కడవఱకును విన వలెను. నడుమనడుమ మీరీలాగున తొందరపడెడుపక్షమున నాకథను జెప్పక నిలిపివేసెదను" అని యామె యూరకుండెను. "ఓబిడ్డా! నడుమను త్రెంపివేయక నీకథ సాగనిమ్ము. నేను శాంతత వహించి వినెదను. నీపేరు సాగరిక యని చెప్పి నాకెంత యద్భుతమును కలిగించినావో నీవు తెలిసికోలేకున్నావు," అని యతఁ డామెవృత్తాంత

మును వినుట కతికుతూహలుఁ డయి యుండెను. "నాకీపేరును రాజో త్తముఁ డయిననాజనకుఁ డనుగ్రహించి పెట్టెను." అని యామెకథ చెప్ప మొదలుపెట్టెను. "ఓబిడ్డ! నీవు రాజపుత్రికవా? నీపేరు సాగరిక! నీవు నిజముగా మనుష్యకన్యకవా? లేక మానవరూపమును ధరించిన దేవతవా? నీ వెక్కడ జన్మించితివో, సాగరిక యనుపే రేల వచ్చినదో; వేగిరము చెప్పుము" అని యతఁ డాత్రపడఁ జొచ్చెను. "సముద్రముమీఁద పుట్టుటచేత నాకు సాగరిక యనుపేరు వచ్చినది. నాతల్లి యొక్కకిరీటాధిపతి కూఁతురు; నన్ను కన్ననిమిషమునకెల్లను నాతల్లి లోకాంతరగతురాలయ్యెనని నాతో మంజుభాషిణి యెప్పు డును జెప్పి యేడ్చుచుండెడిది. నాతండ్రి నన్ను కురంగేశ్వరపురమునం దుంచెను. ధనపాలునిభార్య నన్ను హత్యచేయ యత్నించువఱకును నే నక్కడనే యుంటిని. కాని కొంద ఱొడదొంగ లక్కడ కాకస్మికముగా వచ్చి నన్ను చంప యత్నించు చున్నక్రూరాత్ముని చేతిలోనుండి నన్ను విడిపించి నాప్రాణములు కాపాడి నన్నీబృందావనపురమునకుఁ దెచ్చిరి. అయ్యా! శాంతి వహించి వినుఁడు. మీ రిట్టేల కన్నుల నీరు పెట్టుకొనె దరు? నేను మిమ్ము మోసము చేయుచున్నా ననుకొనుచున్నా రేమో! నేను నిశ్చయముగా రఘుదేవరాజుకుమారుతురను. ఆరఘుదేవమహారాజే యిప్పుడు జీవించి యుండినపక్షమున—" అని యామె చెప్పుచుండఁగా రఘుదేవరాజంతట సంతోషమును పట్టఁజాలక, దేహమంతయుపుల కించి కంపమొంద నాకస్మికసంతోషముచేత భయపడి, సాగరిక చెప్పిన కథ నిజ మగునా కాదా యన్నసందేహముచేత చిత్తముదోలాందో ళన మొంద బిగ్గరగా "ఓ భృత్యులారా! నన్ను రక్షింపుఁడు" అని కేక వేసెను. తమరాజుమాటవినఁబడఁగానే పరమసంతోషమునుపొంది భృత్యు లందఱు నొక్కసారిగా రా జున్నగదిలోనికి పరుగెత్తుకొని

పోయిరి. రాజు వారిలో మంత్రివంకఁ జూచి "ఓనరసింహరాజా! నా వెన్ను చఱువుము ; నా దేహము నొప్పింపుము ; న న్నొక్క దెబ్బ కొట్టుము. లోపలినుండి సంతోషసముద్రము పొంగివచ్చినాశరీరమును పగిల్చి వేయుచున్నట్లున్నది. సముద్రమున పుట్టి కురంగేశ్వరపురము నందు చచ్చి మరల సముద్రమునందు దొరకిన యోచిన్నదానా! ఇటు వచ్చి నన్ను కౌఁగిలించుకొమ్ము. ఓనరసింహరాజా! చేతులు జోడించి కృతజ్ఞతాభివ్యంజకముగా దేవునికి నమస్కారములు చేయుము. ఇది మనసాగరిక. ఓబిడ్డా! ఓదీర్ఘాయుష్మంతురాలా ! నాదీవన లంగీక రింపుము. ఓనరసింహరాజా! ఘాతుకురా లయిన కుటిలాలక చేతిలో చచ్చి యుండవలసినదేకాని మనభాగ్యముచేత సాగరిక యక్కడ చావునకుతప్పి బ్రతికినది. ఇప్పుడు నీకు రాణియయి యున్న యీమెను చేతులు జోడించి సగౌరవముగా నీ వడిగెదుపక్షమున ఈమె తనకథ యంతయు పూసగ్రుచ్చినట్లు చెప్పును" అని ఆచేరువ నున్నసుగుణ ప్రియుని జూచి "ఇతఁ డెవరు?" అని యడిగెను. "ఇతఁడు బృందావన పురాధినాథు డయినసుగుణప్రియుఁడు. దేవరివారియొక్క మనోవ్యాకు లతను విని దర్శనము చేయుటకయి యితఁ డిక్కడకు వచ్చినవాఁడు" అని నరసింహరాజు చెప్పెను. అప్పు డారాజు సుగుణప్రియుని జూచి "మిత్రుఁడా! నాయాలింగనముల నంగీకరింపుము" అని ప్రీతిపూర్వక ముగా పలికెను. అతఁడును సముచితసల్లాపము చేయు చుండఁగా రా జాకాశమువంకఁ జూచి చేతులు జోడించి "ఓ యీశ్వరుఁడా ! నా పుత్రికను దీర్ఘాయురారోగ్యవతినిగాఁ జేయుము" అని ప్రార్థించి నర సింహరాజును జూచి "ఈసంగీత మెక్కడిది?" అని యడిగెను. "నాకు వినఁబడ లేదు." అని నరసింహరాజు మాఱుపలికెను. "ఇదిగో ఈదిక్కున స్పష్టముగా వినఁబడు చున్నది. ఆలకింపు" అని యతఁడు

చేయిచాపి తూర్పుదిక్కునకు చూపఁగా నరసింహరా జాలకించి యా దిక్కున సంగీతము లేకుండుట కనిపెట్టి, అపరిమితసంతోషముచేత మనసు చెదరి యుండుటనుబట్టి రాజున కట్లు తోఁచుచున్న దని యెఱిఁగి, అట్టిసమయమునందు కా దని మాట కడ్డుమాట చెప్పుట క్షేమకరము కా దని "అవును సంగీతము వినఁబడు చున్నది." అనిపల యూఁ చెను. అంతట రాజు కన్నులు మూతలుపడ కునుకుపాట్లుపడుచు తనకు నిద్రవచ్చు చున్న దని చెప్పి దిండు తలక్రిందఁ బెట్టుకొని పరుపు మీఁద పరుండి గాఢనిద్రపోయెను. సాగరికయు తండ్రివద్దఁ గూరు చుండి పైటచెఱఁగుతో విసరుచు కనిపెట్టియుండెను. నిద్రపోవుచున్న కాలములో రాజున కొకవింతయైన స్వప్నమువచ్చెను. ఆకలలోనతఁడు తనకు బెజవాడ కనకదుర్గప్రత్యక్షమయితన్నా దేవాలయమునకురమ్మని యాజ్ఞాపించినట్టును, దేవాలయములో దేవతాసన్నిధానమున పీఠము ముందు నిలువఁబడి తనకష్టకథను భక్తిపూర్వకముగా విన్నవించిన పక్షమున గొప్పమేలు కలుగు నని యాదేవి యానతిచ్చినట్టును, తానట్లు చేసెద నని హస్తములు ముకుళించి మ్రొక్కుకొన్నతరువాత దేవి దీవించి యంతర్హితురా లయినట్టును, పొడగని మేలుకొనెను. అతఁడు మేలుకొని చూచునప్పటికి మనస్సులో నున్నపూర్వపువ్యసన మంతయు పోయి దేహము జవసత్వములుకలదగుటయేకాక మనస్సును మిక్కిలి యుత్సాహము కలదిగా నుండెను. అందుచేత నాతఁ డాయు త్సాహమున కంతకును కనకదుర్గయొక్క వరప్రసాదమే కారణ మని భావించుకొని యాస్వప్నవృత్తాంతము నంతను వారికిఁ దెలిపి తాను వెంటనే బెజవాడకు పోవ నుద్దేశించి యున్నా నని తనమనోనిశ్చయ మును వారితోఁ జెప్పెను.

అప్పుడు సుగుణప్రియుఁడు రెండుమూడు దినములు తనయింట నుండి యతిథిసత్కారమును పొంది గృహపావనము చేసి పోవలసిన దని రాజును ప్రార్థింపఁగా, రఘుదేవరా జాతనిప్రార్థన నంగీకరించి సపరివారముగా నోడ్డునకు పోయి బృందావనపురములోమూఁడుదినము లాతని గృహమునందు విందుగానుండెను. ఆమూఁడుదినములలోనుబీద దశలో నున్నప్పుడుసహితము తా నెంతో ప్రేమించి గౌరవించుచుం డిన సాగరియొక్కతంత్రి యైనరాజశ్రేష్ఠుని సంతోషపెట్టుట కయి సుగుణప్రియుఁడు ప్రతిదినమును వింతలయినభక్ష్యభోజ్యములను వివిధము లయిన వినోదములను బహువిధములయిన యుత్సవములను సమకూర్చెను. రా జాతనియభిప్రాయమును గ్రహించి దారిద్ర్య దశలోసహితము తనకోమార్తెను తిరస్కారభావముతోఁజూడకయాద రించిన యాసుగుణప్రియుని తన కల్లునిగాఁ జేకొనుటకయి సంకోచ పడకుండెను; ఆతని భర్తనుగా గ్రహించుట కయి సాగరికయు విము ఖురాలు కాకుండెను. కాని రఘుదేవరాజుమంత్రిము వివాహనిశ్చ యము చేయుటకుముందుగా తా మందఱును గలిసి బెజవాడ కనక దుర్గయాలయమునకు పోవలయు ననియు తరువాత నేసుమూహూర్తము నిశ్చయింపఁబడు ననియుఁ జెప్పెను. అందుమీఁద వారందఱును వెంటను ప్రయాణ మయి మూఁడుదినములలో సురక్షితముగా బెజవాడ జేరిరి.

బెజవాడకు పోయి రఘుదేవరాజు పరివారసహితముగా కనక దుర్గయాలయములో ప్రవేశించినప్పుడు రాజుభార్య యైనప్రభావతిని బ్రతికించిన వృద్ధుఁ డయిన ధన్వంతరి పీఠమునకు సమీపమున నిలు వంబడియుండెను; యోగిని యయి యా దేవత కర్చకురాలుగానున్న ప్రభావతి పీఠమున కెదురుగా నిలుచుండెను; బహుసంవత్సరముల

నుండి భార్యనిమిత్తము వ్యాకులపడుచుండుటచేత రాజురూపము విస్తారముగా మాఱిపోయినను, ప్రభావతి దూరమునుండి చూచియే భర్తనానవాలుపట్టి యాతఁడు పీఠముసమీపమునకు వచ్చి మాటాడ నారంభించినప్పుడు కంఠస్వరముకూడ గురుతుపట్టి యాతఁడు చెప్పుడుమాటల నద్భుతప్రమోదములతోను శ్రద్ధతోనువినుచుండెను, అతఁ డప్పుడు దేవతానమస్కారముచేసి చేతులు జోడించి ఫాలతల మునఁజేర్చి దేవత కెదురుగా నిలువఁబడి "ఓమహాదేవీ! నీయాజ్ఞను చెల్లించుట కయి నే నిక్కడకు వచ్చియున్నాను. నాచరిత్రమును నీ సెలవుప్రకారముగా నీకు విన్నవించెదను. ప్రసన్నురాల వగుము. నేను కళింగదేశాధిపతిని. శత్రుభీతిచేత స్వరాజ్యము విడిచి దేశసం చారము చేయుచు మోటుపల్లెలో ప్రభావతియను సుందరిని వివాహ మాడినాను. ఆమె సాగరిక యనుస్త్రీశిశువును ప్రసవించి సముద్ర మధ్యమున నోడలో స్వర్గస్థురా లయ్యెను. ఆతల్లిలేనిబిడ్డ కురంగేశ్వర పురములో కుటిలాలకయొద్ద పెరుగుచుండెను. ఆమెకు పదునాలుగు సంవత్సరముల ప్రాయము వచ్చునప్పటికి కుటిలాలక యాచిన్నదానిని చంపింపఁదలచెను. కాని యామెపాలిటి భాగ్యదేవత యామెను బృందావనపురమునకుఁ గొని తెచ్చి విడిచినది. నే నాపురమార్గమున నోడలో సముద్రముమీఁద పోవుచుండగా నాభాగ్యదేవతయే యీ కన్యను మరల నేనున్న యోడలోనికిఁ జేర్చినది. ఈమె యచ్చట తనవృత్తాంతమునుజెప్పి తాను నాకూఁతు రగుట తెలియునట్లుచేసినది అని తన యావద్వృత్తాంతమును సంగ్రహముగా నేకరువుపెట్టెను.

ఆమాటలను వినుచున్న ప్రభావతి హృదయములోనుండి మేర మీఱి పొంగిపొంగివచ్చుచున్న సంతోషతరంగములలో మునిఁగిపోయి తిన్నఁగా మాటాడశక్తురాలుగాక గద్గదస్వరముతో "ఓరఘుదేవ

రాజా! నీవు నీవు—'' అని మూర్ఛపోయెను.'' ఈమె కేమియాపద వచ్చినది.? అయ్యో! ఈకాంత చచ్చిపోవుచున్నది! అన్నలారా! రక్షింపుడు'' అని రఘుదేవరాజు కేకవేసెను. ''ఓరాజా! నీవిప్పుడీ దేవతాసన్నిధానమున చెప్పినదంతయు నిజమగునపక్షమున, ఈమె నీభార్య'' అని ధన్వంతరి చెప్పెను. ''ఓపూజ్యుఁడా! కాదుకాదు. నాభార్యను నే నీరెండుచేతులతోనే యోడలోనుండి సముద్రములో విడిచినాను'' అని రాజు దృఢముగాఁ జెప్పెను. అప్పుడు ధన్వంతరి తానొకదినమున మందువస్తువులనిమిత్తమయి ప్రాతఃకాలముననే బృందావనపురసమీపమున సముద్రతీరమున తిరుగుచుండుటయు. అప్పుడొడ్డున కొకదోనె కొట్టుకొనిరాఁగా దానిలోఁ జూచినప్పుడు మూర్ఛితురాలయియున్న యువతిని నగలపెట్టెయు కానఁబడుటయు, తానామెను సజీవితురాలిని జేసి తెచ్చి యీదేవాలయములో నొప్పగించుటయు మొదటినుండియు జరిగినదంతయుఁ జెప్పెను. ఇంతలో ప్రభావతి మూర్ఛ తేరి ''ఓ దేవా! మీరు రఘుదేవమహారాజులు కారా? మీరూపము మాయనరూపమువలెనే యున్నది; మీకంఠస్వరము మాయనకంఠస్వరమువలెనే యున్నది. గాలివాన, ప్రసవించుట, మృతినొందుట, అన్నమాటలను మీ రిప్పుడు సెలవియ్యలేదా;'' అని యడిగెను.''ఇది మృతినొందినప్రభావతికంఠస్వరమా, అని యతఁడద్భుతపడి చూచుచుండెను. ''అవును ఆమృతినొందినప్రభావతిని నేనే. నేను మృతినొందితిననియు సముద్రములో మునిఁగితి ననియు మీరు భ్రమ పొందినారు'' అని యామె సందేహానివృత్తి చేసెను. అప్పుడు రాజు మహాశ్చర్యమగ్నమానసుడయి యవ్యాజభక్తితో ఓకనకదుర్గా! నీ వెంత సత్యసంధురాలవు!'' అని చేతులుజోడించెను. ''ఓ మహారాజా! మిమ్ము నేను ముందుగా గుఱుతుపట్టినాను.

మీచ్రేలి నున్నయీయుంగరము మనము మోటుపల్లెను విడుచునప్పుడు నాతండ్రి కన్నీరు విడుచుచు మీచేతిని పెట్టినది" అని యామొగుఱు తులు చెప్ప మొదలుపెట్టెను. "ఇఁక చాలును. ఓ దేవతలారా! మీ రిప్పు డనుగ్రహించినమహోపకారమువలన వెనుకటియాపద లన్నియు వినోదకథలయిపోయినవి. ఓప్రభావతీ ! ఇటువచ్చి నాగాఢాలింగనములలోను సంతోషసముద్రములోను నీ వీసారి నిజముగా మునిఁగిపొమ్ము" అని భార్యను కౌఁగిలించుకొనెను.

అప్పుడు సాగరిక "నాహృదయ మిప్పుడు తల్లికౌఁగిటఁ జేర నన్ను త్వరపెట్టుచున్నది. ఆహా! ఏమి నాభాగ్యము!" అని వంగి దుర్గకు నమస్కారము చేయుచున్నది. "ఓహృదయేశ్వరీ! సముద్ర మధ్యమున నీవు వహించినభారమయి యుండి నీగర్భమునఁ బుట్టి నీ కండ యైనయీసాగరిక యెట్లు దేవతాప్రార్థనము చేయుచున్నదో చూడు" అని కొమార్తెను తల్లికిఁ జూపెను. "ఓపుత్రీ ! నీవుదీర్ఘాయుష్మంతురాల వగుము మనుము. ఇప్పుడు స్త్రీలలోనెల్ల నేను ధన్యతమురాల నయినాను" అని కొమార్తెను చేతులుచాచి యక్కునఁ జేర్చి కౌఁగిలించుకొని ముద్దాడుచుండెను. ఈప్రకారముగా జనని కొమార్తెను కౌఁగిలించుకొని యానందబాష్పములలో తేలియాడుచుండఁగా, రఘుదేవరాజు పీఠమునకు సాష్టాంగ నమస్కారముచేసి "ఓమహాదేవీ! మాయందు సంపూర్ణానుగ్రహ ముంచుము. నీవు చేసిన యీపరమోపకారమును నే నెప్పుడును మఱవక నిత్యమును నిన్నారాధించుచుండెదను" అని కృతజ్ఞతాపూర్వకముగా మరల మరల వందనములు చేసెను. ప్రభావతియు సాగరికయు కుండ పీఠమునకు సాగిలఁబడి తమకృతజ్ఞతను దెలిపిరి. దేవతా సమక్షమునందే యీసంతోషసమయములో రాజప్పుడు ప్రభావతియొక్క యనుమతిని

పొంది సాగరికను సార్థకనామధేయుఁ డయిన సుగుణప్రియున కిచ్చి వివాహముచేయుటకు వాగ్దానము చేసెను.

ఇట్లుసర్వజనసంతోషకరముగా చిరకాలవియోగము నొంది యున్న భార్యభర్తలును పుత్రికయు నొక్కచోట సమావేశ మయి యనిర్వాచ్య మయినసల్లాపసౌఖ్యము ననుభవింపఁ గలిగిరి. నీతియు సద్వర్తనమును గలవారికి నడుమ నెన్నియాపదలు వచ్చినను ధైర్య ముతోసహించి యీశ్వరానుగ్రహమునే నమ్మికొని యున్నయెడల తుదకు కొండలవలె వచ్చి మీఁద పడినయాపద లన్నియు మంచు వలె విడిపోయి నిరుపమాన సుఖసంతోషములు కలుగునని చూపుచు లోకమునకు సహనమును సద్వర్తనమును నేర్పుటకు వీరొకదృష్టాంత భూతులుగా నున్నారు. నరసింహరాజు సత్యశీలతయు రాజభక్తియు విశ్వాసమును గలవారిలో నగ్రగణ్యుఁడుగానున్నాఁడు, అతఁడు; తన కప్రయత్నముగా రాజ్యమురానున్ననునిరూపమానరాజ్యవైభవమును తృణప్రాయముగా నిరాకరించి,ప్రవాసముపా లయియున్న రాజును వెదకి తెప్పించి సింహాసన మెక్కించుట యెంతశ్లాఘాపాత్ర మయిన ఘనకార్యముగా నున్నది! ప్రభావతికి ప్రాణదానము చేసినధన్వం తరియొక్కయద్భుతచర్యను విచారింపగా మనుష్యుఁడు ప్రపంచ తత్వవిషయమున సత్య మయినజ్ఞానము కలవాఁ డయియున్నపక్ష మున లోకమున కెంతో యుపకారము చేయవచ్చునని తేలుచున్నది కదా! అటుతరువాత వారందఱును బృందావనపురమునకుఁ బోయి సాగరికయొక్క వివాహమును మహావైభవముతో జరపిరి. అక్కడ కొన్నిమాసము లున్నతరువాత సాగరికనుభర్తయొద్దవిడిచి యారాజ దంపతులు స్వరాజ్యమును జేరి కళింగపట్టణమునందు చిరకాలము రాజ్యసంపదల ననుభవింపుచుండిరి. ఈలోపల కురంగేశ్వరపురము

నందు కుటిలాలక చేసినదుష్కృత్యము వెల్లడికాఁగా తామసమయ మునం దన్నదానముచేసి తమప్రాణములు కాపాడినమహోపకర్త యొక్కపుత్రికనునిష్కారణముగాఁ జంపించినందున కందలిప్రజలాగ్రహ పరవశు లయి యొకనాఁటిరాత్రి రాజమందిరమునకు చిచ్చంటించిరి. ఆయగ్నిసంక్షోభమునందు మహాపరాధిని యైనకుటిలాలకమాత్రమే కాక సహవాసదోషముచేత నిర్దోషు లయినయామెభర్తయు పుత్రి కయుకూడ కాలి దేహములు విడిచిరి. కొంతకాలము పనికివచ్చినను దుష్ప్రవర్తనము చిరకాలము సుఖప్రద మయినదిగా నుండనేర దని చూపుటకు కుటిలాలకను నిదర్శనముగాఁ జెప్పవచ్చును. కాఁబట్టి యీకథను జదువతటస్థించినవా రసత్యమువలనను మోసమువలనను దౌర్జన్యమువలనను తమ కొకవేళ సంపదకాని యితరలాభముకాని కలిగినను తాముట్టితుచ్ఛలాభముల కాసపడక యిహపరసుఖదాయక మయిన సద్వర్తనమును విడువక న్యాయమార్గముననే సుఖపడుటకు సదా ప్రయత్నింతురుగాక!

బాన్సు ప్రెస్, రాజమండ్రి—1950.

రఘుదేవరాజీయము.

గ్రంథకర్త:

కందుకూరి వీరేశలింగం పంతులు

ప్రకాశకులు:

హితకారిణీసమాజము

రాజమహేంద్రవరము

1950

మీఁదఁబెట్టి, ఆకాలమునందు వేగిదేశములో కాటకము సంభవించి యుండుట యెఱిఁగినవాఁడు కావునఁదానెక్కిన యోడనిండ ధాన్యము నెక్కించుకొని కళింగపట్టణమును విడిచి యోడలో సముద్రముమీఁద కురంగేశ్వరపురమునకు బయలు వెడలెను. ఇట్లు బయలువెడలి కొన్ని దినములలో ఆపట్టణమునందు దిగి, ఆపురజనుల సాహాయ్యమునిమిత్తమయి యీశ్వరునిచేతఁబంపఁబడిన దేవదూతయోయన్నట్లుయుక్తసమయమునఁబోయి, క్షామపీడితులయి యున్న పురజనులకు ధాన్యాదులు పంచిపెట్టి వేలకొలఁది జనులప్రాణములఁ గాపాడెను. అందుచేత కురంగేశ్వరపుర పరిపాలకుఁ డయిన ధనపాలుఁ డాతనియెడల మిక్కిలి గౌరవమును కృతజ్ఞతయు కలవాఁడయి యాతని నెంతో యాదరముతో జూచుచుండెను. రఘుదేవరా జాపట్టణమునందు చిరకాలముండకమునుపే యాతఁ డక్కడ నున్నవార్త కృష్ణగజపతిమహారాజు తనచారులవలనఁ గనిపెట్టె ననియు, చారు లావార్తను దెలుపఁగానే క్రూరాగ్రేసరుఁ డయినయామహారా జాతనిని జంపి వచ్చుట కయి విశ్వాసు లయిన తన భృత్యులను మాఱువేషముతో రహస్యముగా బంపియున్నందున నచ్చట నుండుట క్షేమకరము కాదనియు, తెలిపెడి యుత్తర మొక్కటి స్వదేశమునుండి వచ్చిచేరెను. ఆయుత్తర మాతఁడు చదువుకొని వెంటనే ప్రయాణ మయి తనదానమువలన లాభము పొందిన బీదజను లందఱును బహువిధముల దీవించుచు విలపించుచు వెంబడింప బయలుదేఱి మరల నోడనెక్కి దానిని దక్షిణపువైపునకు బట్టించి సముద్రయాత్ర చేయనారంభించెను. ఓడ సముద్రము మీఁద రెండుదినములు ప్రయాణముచేసినతరువాత దైవికముగా గొప్పగాలివానవచ్చి యోడ పగిలి యొక్క రఘుదేవరాజుతప్ప నందున్నవారందఱును దేహములను సముద్రమున కొప్పగించి పరమ

పదమును బొందిరి. ఈశ్వరానుగ్రహమువలనరఘు దేవరాజుమాత్రము ప్రాణాపాయమును బొందక పగిలి తేలుచున్న యొకబల్ల చెక్కను పట్టుకొని యీఁది సముద్రతరంగములవలన దిగంబరుఁడై యొకయొడ్డు చేరెను. ఇట్లు తీరముచేరి తెన్నుగానక యే దేశమో యెఱుఁగకయిసు కలోబడితిరుగు చుండఁగాఁ గొంత సేపునకు చేపలను బట్టుకొనుటకయి వచ్చినబెస్తవాండ్రాతనిజూచి కనికరించి తమబట్టలలో నొకదాని నాత నికి కట్టుకోనిచ్చి తమయిండ్లకుఁ దీసికొనిపోయి యాతనికన్నముపెట్టిరి. భోజనమయి కూరుచున్నతరువాత చేపలవాండ్రాతనితో తమది కొండవీటిసీమ యనియు, తమ దేశపురాజుపేరు రాజవాహనుఁడనియు, జను లాతనిధర్మపరిపాలనమునుబట్టి యాతనిని కలియుగధర్మరాజని పిలుతు రనియు, చెప్పిరి. ఈప్రకారముగా సంభాషణము జరుగు చుండఁగా ప్రసంగవశమున వా రాతనితో తమరాజునకుగుణవతియు సౌందర్యవతియు యౌవనవతియు నయినప్రభావతియనియెడుకొమార్తె యొక తె గలదనియు, రేపటిదిన మామెస్వయంవరమహోత్సవము జరుగఁబోవుచున్న దనియు, అందునిమిత్తమయి నానా దేశములనుండి రాజులును శూరు లయినరాజపుత్రులును వచ్చుచున్నా రనియు బాహుయుద్ధమునం దందఱి నెవ్వఁడు గెలుచునో యామహాశూరుని నామె చేట్టపట్టు ననియుకూఁడఁ దెలిపిరి. ఈమాటలు వారు చెప్పు నప్పుడు తనబాహువీర్యమును గనఁబఱుచుట కిది యొకమంచిసమ యము తటస్థించినదిగదాయని సంతోషము కలిగెను. కానిదుర్భేద్య మయిన తన కవచము సముద్రములో పడిపోయినందునకయి మన స్సులోఁ గొంత వ్యథయుఁ గలిగెను. అయినను నతఁ డెట్లయిన రాజ ధానికిఁ బోయి తనయుద్ధపాండిత్యమును నైపుణ్యమును జూపవలెనని నిశ్చయించుకొని యందువిషయ మయి యాలోచించు చుండఁగా

మఱియొకచేఁపలవాఁడు వచ్చి తనవలలోఁ బడినదని యొకకవచము దెచ్చి యాతని కిచ్చెను. అతఁడు దానిని పరీక్షించి యోడ పగిలిపోయి నప్పుడు సముద్రము పా లయినతనయమూల్యకవచమే యది యగుట దెలిసికొని పరమానందభరితహృదయుండయి తనమేలుకొఱకు దైవమే మరల దానిని బంపె ననుకొని "ఓదైవమా ? నీకు వందనము చేయు చున్నాను. ఈకవచము నాతండ్రి ప్రియపూర్వకముగా నాకిచ్చినదగుట చేత దీని నెప్పుడును నేనెడఁబాయ కుండెడివాఁడను. పాణాపద మయినయీకవచమును కుపితుఁడయి యున్నప్పుడు సముద్రుఁడక్రమముగా నపహరించియు, నిప్పుడు శాంతుఁడయి మరల నాకిట్లుపంపి వేసినందుకు నేనెంతయు కృతజ్ఞుఁడనయి యున్నాఁడను. నాతండ్రి నా కిచ్చిన యీయుత్తమధనము మరల నాకు లభించినందున నేనీయోడ పగులుట నొకయాపదనుగా భావింపను" అని తనలోఁదాను పలికెను.

ఇట్లతఁ డాదిన మంతయు సంతోషముతో నుండి రాత్రి సుఖ నిద్రచేసి మఱునాఁడు తెల్లవాఱినతరువాత లేచి సమయకృత్యములను దీర్చుకొని కవచమును ధరించుకొని తనభాగ్యమును పరీక్షించుట కయి రాజధాని యైనమోటుపల్లె యనుసముద్రతీరపట్టణమునకుఁ బోయెను. అవఱకే యక్కడ స్వయంవరమహోత్సవమునకు వలసిన సమస్తసన్నాహములును చేయఁబడెను; రాజపుత్రులు తమతమపౌరుషములను గనఁ బఱచుటకయి రంగస్థలమును సంసిద్ధము చేయఁబడెను. అప్పుడు నానాదేశములనుండి వచ్చియున్నరాజపుత్రు లందఱును రాజవాహనుఁడు సభ తీర్చియుండఁగా రంగమధ్యమునందుఁ బ్రవేశించి ప్రభావతి సమక్షమున విలువిద్యయందుఁ గల తమతమనేర్పులను జూపసాగిరి. రూప గుణ శౌర్యాదులచేత నసమానుఁ డయినరఘుదేవరాజునువారి మధ్యను జొచ్చి తనబాణవిద్యాకౌశలమును సభవా రందఱును

నద్భుతపడునట్లుగాఁ జూపి యొక్కొక్కనినే తాఁకి యెల్లవారును మేలు మేలని మెచ్చ ద్వంద్వయుద్ధమునం దొకరితరువాత నొకరినిగా రాజపుత్రుల నందఱి నోడించి నిరుపమానబలశాలి యయి రణరంగమున సింహమువలె నిలుచుండెను. అతనిశౌర్య ధైర్యసౌందర్యముల కాశ్చర్యపడి తండ్రియనుమతితో సభామధ్యమునుండి లేచి భద్రగజయానముతో నడిచివచ్చి ప్రభావతి ధవళపుష్పములతోఁ గూర్పఁబడిన విజయమాల నాశూరపురుషునికంఠమునందు వైచెను. ఇట్లు కృత్రిమ యుద్ధమునందు రాజపుత్రుల నందఱిని మించినతరువాతమాత్రమే కాక రణరంగమునఁ బ్రవేశించి నవ్వుమొగమును శాంతరూపమును జూపి నప్పటినుండియుఁ బ్రభావతిమన సాతనియందే తగిలి యుండెను. ఆమె సుందరవిగ్రహసందర్శన మయినప్పటినుండి రఘుదేవరాజున కామె మీఁద నపరిమితానురాగము కలిగెను. పరస్పరముఖావలోకనము వలనను గుణగ్రహణము వలనను నొండొరులకుఁ దమలో గలిగిన యవ్యాజానురాగమును గనిపెట్టియు, ఆతని బలశౌర్యాదుల కానందించియు, గుణసంపదను మెచ్చియు, ఆతనియొక్క కులగౌరవాదుల నెఱుఁగనివాఁడయినను రాజవాహనుఁడు తనకొమార్తెను శౌర్యాలంకారుఁ డయినయామహాపురుషున కిచ్చి వివాహము చేయుటకు నిశ్చయించెను. కృష్ణగజపతిమహారాజుయొక్క దౌష్ట్యమునకు వెఱచి రఘుదేవరాజు తనయున్నతపదమును జెప్పక మఱుఁగుపఱిచి తా నొక సామాన్యరాజపుత్రుఁడ ననిమాత్రమే చెప్పినను, తనకూఁతునకాతని యందుఁ గలిగిన దృఢానురాగమును గనిపెట్టి యాతని నల్లునిగాఁ గ్రహించుటకు రాజవాహనుఁ డణుమాత్రమును వెనుకతీయలేదు.

ఇట్లు వివాహ మయినకొన్నిమాసములకు తరువాత తనశత్రువైనకృష్ణగజపతిమహారాజు చచ్చెననియు, తనచిరకాలప్రవాసముచేత

తనదేశములోని ప్రజ లత్యాతురులయి శీఘ్రకాలములో తమరాజు స్వదేశమునకు మరల వచ్చి రాజ్యభారమును వహింపనిపక్షమున నరసింహరాజును పట్టాభిషిక్తుని జేసి తమకు రాజునుగా గ్రహించెదమని తొందర పడుచున్నారనియు, రఘుదేవరాజున కొకయుత్తరము వచ్చెను. నరసింహరాజునే సింహాసన మెక్కింపవలయునని జనులు సన్నాహపడుచున్నను, అతఁడు ప్రభుభక్తియు విశ్వాసమునుగలవాఁడు గాన తాను వారిప్రార్థనల నంగీకరింపక జనులయుద్దేశమును తనప్రభువయిన రఘుదేవరాజునకుఁ దెలిపి వెంటనేస్వదేశమునకు బయలుదేఱి వచ్చి రాజ్యపరిపాలనము వహింపవలసిన దని యుత్తరము వ్రాసెను. ఆయుత్తరములోనిసంగతులను విన్నతరువాత మామగారయినరాజవాహనుఁడు తనయల్లుఁడు సామాన్యరాజపుత్రుఁడు గాక మూర్ధాభిషిక్తుఁ డయినమహారాజయినందున కపరిమితానందమును పొందెను. కాని తనయల్లుఁడు భార్యను వెంటఁబెట్టుకొని స్వదేశమునకు ప్రయాణము కాఁగా నతఁడు మహారాజుగాక తానింతవఱకును ననుకొనుచున్నట్టు సామాన్యరాజపుత్రుఁడే యయినపక్షమున నెంతో యనుకూలముగా నుండునుగదా యని యల్లునియొక్కయు కొమార్తెయొక్కయు వియోగమును తలఁచుకొని విచారింపసాగెను. అంతేకాక యప్పటికి ప్రభావతి గర్భవతియై యున్నందున చాలాలిని సముద్రముమీఁద పంపుట కిష్టము లేనివాఁడయి కూఁతును తనయొద్ద నుంచి పోవలసినదని రాజవాహనుఁ డల్లుని ప్రార్థించెను. రఘుదేవరాజును కడుపుతో నున్నభార్యను ఓడమీఁద దీసికొనిపోవుట కిష్టములేనివాఁడయి ప్రసవమగువఱకును పుట్టినింటనే యుండవలసినదని భార్యతో బహువిధముల బ్రతిమాలి చెప్పెను. కాని యామె తనకు భర్తయందుఁ గల ప్రేమాధిక్యమునుబట్టి యాతని నొక్కనిమిష

మయిన విడిచియుండుట కిష్టములేని దయి తా న త్తింటనే నీళ్ళాడెదనని పట్టుపట్టి యెంత చెప్పినను వినక భ ర్త వెంట ప్రయాణ మయ్యెను. కొంతకాలహరణము చేసినపక్షమున భార్యమనసు తిరుగునేమోయని యాతఁడు మఱిరెండు మాసము లక్కడనుండియు భార్యయొక్క మనోనిశ్చయ మంతకంతకు మఱింత దృఢపడుచున్నందునను తన దేశ ప్రజల నిర్బంధ మెక్కువగుచు వచ్చినందునను తుట్టతుదకు నిండు గర్భిణియైయున్న భార్యను వెంటఁగొని మామగారి సెలవును పొంది రఘుదేవరాజు సముద్రముమీఁద స్వదేశమునకుప్రయాణ మాయెను.

ఇట్లు బయలుదేఱి యోడమీఁద కొంతదూరము పోయినతరు వాత పెద్దగాలి యారంభమయి యంతకంతకు హెచ్చి సముద్రమును అల్లకల్లోలముగాఁ జేయఁజొచ్చెను; సముద్రతరంగములు పర్వతోప మానములుగా లేచి యూరంతయోడను కొబ్బరిచిప్పవలె నల్లల లాడించుచుండెను ; ఆకాశము చిల్లిపడ్డట్లు సంతతధారగా వర్షము కురియ నారంభించెను. ఇటువంటి గాలివానలో దాదియైన మంజు భాషిణి గదిలోనుండి శిశువును చేతులతో నెత్తుకొనివచ్చి రాజును సమీపించి దీనముఖముతో "స్వామీ! రాణియైన ప్రభావతి యీ సముద్రక్షోభమునకు భయపడి మూర్ఛపోయి యీస్త్రీ శిశువును ప్రసవించి ప్రాణమును విడిచినది. పోయిన రాణికయి పరితాపపడక యామె తమప్రతిబింబమునుగా విడిచిపోయిన యీముద్దులకూఁతును జూచుకొని యూఅడిల్లుము" అని కన్నుల నీరు కార్చుచు పసిపాపను పాదములవద్ద పడవైచెను. భార్యయొక్కమరణవార్త చెవిసోఁకినప్పు డాతనికిఁ గలిగిన మనోవేదన యింతంత యని వర్ణించుటకు వేయినో ళ్ళున్నవానికైనను శక్యము కాదు. అతఁడు కొంతసేపు నోట మాట రాక నివ్వెఱపడియుండి కొంచెము మాటాడుశక్తి రాఁగానే "ఓ

యీశ్వరుఁడా! ఇటువంటియమూల్యవస్తువును నాకుదయచేసి ప్రాణతుల్యముగా ప్రేమించునట్లుచేసి యింతలోనే యేల యెడఁబాపితివి?'' అని బిగ్గరగా నేడ్వఁజొచ్చెను. అప్పుడు మంజుభాషిణి చల్లనిమాటలతో నాతని హృదయతాపము కొంతశాంతిల్లునట్లుగా "ఓరాజేంద్రా! ఊఱడిల్లుము. చనిపోయిన ప్రియురాలిచిహ్నముగా నిలిచియున్న యీచిన్నదానిముద్దు మొగమును జూచియైనను దుఃఖోపశమనము చేసికొమ్ము. నీప్రతిరూప మయినయీబాలికకొరకై మయినను ధైర్యము నవలంబించి నీమగతనము గనఁబఱుపుము. ఆడుదానివలె వావిడిచి విలపించుట నీవంటిపురుషరత్నమునకు తగునా?'' అని దుఃఖశమనము చేయుచుండెను. అప్పుడు రాజాశిశువును చేతులలోఁబట్టుకొని "ఓపసిపాపా! నీవిట్టిసంక్షోభసమయమునందు పుట్టినను నీబ్రతుకు శాంత మయినదిగా నుండునుగాక! జన్మసమయమునందు రాజపుత్రికకెప్పుడును సంభవింపని యనాదరము నీకిప్పుడు సంభవించినను, ముందయినను నీస్థితి కష్టరహితమును సుఖప్రదమును నగునుగాక! నీవనుభవింపఁబోయెడుప్రపంచసుఖము లన్నిటిని అడఁచివేయఁదగిన యీమాతృవియోగదుఃఖము నిన్ను సుఖహీనురాలినిగాఁ జేయకుండునుగాక!'' అని యాశీర్వదించెను.

అతఁడీప్రకారముగా పుత్రికను ముద్దిడుకొనుచు పత్నీవియోగమునకు దుఃఖించుచుండఁగా నావికులు రాజువద్దకు వచ్చి, గాలివాన తగ్గక హెచ్చగుచుండుటను రాజునకు నివేదించి, ఓడలో శవమున్నంతవఱకును గాలివాన తగ్గదన్నమూఢవిశ్వాసము మనసులో నుంచుకొని యాసంగతిని జెప్ప నోరాడక ఓమహారాజా! మీరు ధైర్య మవలంబింపుఁడు. ఈశ్వరుఁడు మిమ్ము రక్షించునుగాక!''యని యూరకుండిరి. "నేను కావలసినంత ధైర్యమును పూని యున్నాను

ఈగాలివానకు నే నెంతమాత్రమును భయపడను. ఇది నాకుఁ జేయ వలసినహాని నంతను జేసినది. ఇఁక మఱేమి చేయఁగలదు ? అయినను నేనీశిశువునిమిత్తమయి యీగాలివాన తగ్గవలె నని కోరుచున్నాను'' అని యతఁడాపడవవాండ్ర కుత్తరము చెప్పెను. అందుమీఁద వాండ్రు "అయ్యా ! గాలి యంతకంతకు హెచ్చుచున్నది ? సముద్రతరంగము లాకాశము నంటుచు మేఘములలోనినీటితో వియ్య మందుచున్న ట్లున్నవి. మనయోడలో శవ మున్నంతవఱకును మనల నీజలసంక్షోభము విడువదు. కాఁబట్టి యేలినవారు దయచేసి మృతురా లయిన రాణిదేహమును సముద్రములో విడిచిపెట్టుఁడు'' అని ప్రార్థించిరి. వాండ్రకుఁ గలమూఢవిశ్వాసము సహేతుక మయినది కా దని యెఱిఁగియు వాండ్రమనసు నొప్పింప నిష్టము లేనివాఁడయి యాలాగుననే చేయుద మని చెప్పి "ఓరాణీ ! నీవెంత భాగ్యహీనురాలవు! అయ్యో! నీకు సముద్రముపాలు కావలసినయోగ మున్నదా?'' అని తనలో పరితపించుచు, ఇఁక కడచూపు చూచి రావలెనని యామె యున్నగది లోనికి పోయి మొగమువంక తేఱిపాఱఁజూచుచు "ఓప్రియురాలా ! రాజపత్నికి నీ కెంత దుర్దశ సంభవించినది! ఈపురిటింటిలో సామాన్య జనుల కుండెడుకుంపటియు మంత్రసానియునైనను నీకు లేకపోయెను గదా ? మనకు ప్రతికూలుఁడుగా నున్నయీవాయుదేవుఁడు దీపము లనుసహిత మార్పివేసినాఁడు. దహనసంస్కారమయినను చేసి నీఋణమును తీర్చుకోలేక నీసుకుమార మయినశరీరమును నేనిప్పుడు చేతులార సముద్రములో త్రోయవలసినవాఁడ నగుచున్నాను,'' అని నిమిషకాల మూరకుండి పరిచారిక యైనమంజుభాషిణిని జూచి ఓ మంజుభాషిణీ ! ఈశిశువును పఱుపుమీఁద నుంచుము; నేనుచూచుచుండెదను. నీవుపోయి మధుదాసునితో కలమును కాగితమును పరి

మళద్రవ్యములను నగలపెట్టెను దీసికొనిరమ్మని చెప్పు. ఓడపయిని గట్టియున్న దోనెలలో నొకదానిని దింపి సిద్ధముగా నుంచుమని జలవేగునితోఁ జెప్పిరమ్ము" అని యాజ్ఞాపించి దానిని పంపివేసెను. కొన్నినిమిషములలోసేవకు లాతఁడు చెప్పినప్రకారముగా చేయఁగా దోనెలో నొకపట్టుపఱుపును వేసిప్రభావతి నందుమీఁద పరుండఁబెట్టి యామె దేహమునిండ పరిమళద్రవ్యములు వేసి యామెపయిని మంచి విలువగలపట్టుచీరను కప్పియొకప్రక్కనామె ధరించుకొనునగలపెట్టెను బెట్టి యొకకాగితముమీఁద నామెకులగోత్రనామములను సముద్రమధ్యమున సంభవించినయవస్థను తెలిపి యీదోనె నెవ్వరయిన చూడ తటస్థించిన పక్షమున వారీనగలను పుచ్చుకొని యీమెకు దహన సంస్కారము జరపవలయునని వ్రాసి యాకాగితమును పెట్టెలోఁబెట్టి యాదోనెను స్వహస్తములతో త్రాళ్ళమీఁద మెల్లగా సముద్రములో దింపెను. వారు చూచుచుండఁగానే యాదోనె నీఁటిమీఁద తేలి పడమటిదిక్కునకు కొట్టుకొనిపోవ నారంభించెను. అటుతరువాతకూడ గాలి విస్తారముగా నున్నందున కళింగపట్టణము చేరువఱకును గాలి దెబ్బకు సహించి యోడలో శిశు వుండ లేదని యెంచుకొని పాలిప్పించి సంరక్షించుటకయి కురంగేశ్వర పురమునందు తనమిత్రుఁడయిన ధనపాలునియొద్దఁ దనపుత్రికను విడిచిపోవ నిశ్చయించి యోడ నాపట్టణమునకుఁ జేర్పుఁడని నావికుల కాజ్ఞాపించెను. ఇంతలో గాలివానయు శాంతించినందున వారాయోడను శీఘ్రకాలమున నేకురంగేశ్వరపురపు రేవునఁ జేర్చిరి. అప్పుడురఘుదేవరా జొకచిన్నపడవలో తనపుత్రికను దాదియైనమంజుభాషిణినిఎక్కించుకొనిపోయి పట్టణముచేరి, తానప్పుడు కఱవుసమయమునందుఁ జేసినయుపకారమును దలఁచి ధనపాలుఁడు ధనపాలుని భార్యయైన కుటిలాలకయు తల్లిపోయిన యీశిశువునుతప్పక

సంరక్షింతు రన్ననమ్ముకముతో ధనపాలునియింటికిఁ బోయెను. ఆతనిరాకను విని ధనపాలుఁడెదురుగావచ్చి విశేషగౌరవముతో రఘుదేవరాజును పుత్రికాసహితముగా అంతఃపురములోనికిఁ గొనిపోయెను.

అప్పు డారాజు తనవివాహకథను సముద్రమధ్యమునఁ దనకు సంభవించిన మహావిపత్తును జెప్పఁగా, ధనపాలుఁడు మిక్కిలి ఖేదపడి "నీరాణితోఁగూడ కలిసివచ్చి మాగృహపావనము చేయఁగా ధన్యులమయ్యెడు భాగ్యము దేవుఁడు మాకు కలుగఁజేయకపోయెనుగదా." అని విచారింపఁ జొచ్చెను. అప్పుడు రఘుదేవరాజు 'ఓమిత్రుఁడా! దైవతంత్రమును తప్పించుట కెవ్వారికిని శక్యము కాదు. మనముమనసు నొచ్చునట్లుగా శోకించి దైవమును దూషించినందువలన నేమిప్రయోజనము కలుగును. మనము ముందుజరగవలసినకార్యమును చూచుకోవలెను. సముద్రములో పుట్టినందున నేనీచిన్నదానికి సాగరిక యని నామకరణము చేయుచున్నాను. ఈచిన్నదానిని నేనిప్పుడు మీవశము చేయుచు దీనిని మీరు పుత్రికావాత్సల్యముతో సంరక్షణ చేసి దీనికి రాజపుత్రికకర్హములయినవిద్యాబుద్ధులను జెప్పింపవలయు నని మిమ్ము వినయపూర్వకముగా ప్రార్థించుచున్నాను." అని కొమార్తెను ధనపాలుని కొప్పగించి సమీపమున నున్నకుటిలాలకవంకఁ జూచి 'అమ్మా! ఈచిన్నదానిని మీపాలఁ బడవేయుచున్నానుగాన దీనిని మీరు పెంచి పెద్దదానిని జేసి నన్ను ధన్యుని జేయవలెను" అని ప్రార్థించెను. కుటిలాలక యామాటలకు సంతోషించి రాజుతో "ఓ మహారాజా! నాకును నొకకొమార్తె యున్నది. నాకడుపునఁ బుట్టిన యాచిన్నది సహితము నీపుత్రికకంటె నాకు ప్రియతరురాలుగా నుండదు. నావర్తనము ముందు మీకేవిశద మగును." అని ప్రత్యుత్తర మిచ్చెను. ధనపాలుఁడును తనపత్నివలెనే మంచి

మాటలు చెప్పుచు "ఓ రాజా! నీదాతృత్వమువలన క్షామసమయమునందు నాజనులకుఁ గలిగిన పోషణమును నే నెప్పటికిని మఱవను. ఈపట్టణపు ప్రజలు నాఁటనుండియు ప్రతిదినమును నీక్షేమము నిమిత్తము త్రికాలములయందును దేవుని ప్రార్థించుచున్నారు. నీ వప్పుడు చేసినపోషణ మంతయు ముందు నీవు నీబిడ్డయందుఁ జూచి సంతోషింపఁగలవు. ఒకవేళ నీపుత్రికవిషయమున నే ననాదరము చేసినను నీత్యాగమువలన దేహములు నిలుపుకొన్న యీప్రజలు నన్ను బ్రతుకనిత్తురా? అటువంటి కృతఘ్నునిఁజూచి దైవము సహించునా?" అని యనేకములయిన యుపచారవాక్యములు పలికెను. అంతట రాజు తనకొమార్తెయొక్క సంరక్షణము క్రమముగా జరుగునన్న ధైర్యముతో, ఆపసిబాలికను ధనపాలునకును కుట్టిలాలకకును నొప్పగించి వారియొద్ద దిగవిడిచి కొమార్తెయొక్క సంరక్షణము నిమిత్తము దాదియైనమంజుభాషిణినిగూడ వారియొద్దనే యుంచి, తాను మరల ప్రయాణమయి యోడలోనికి పోఁబోయెను. అతఁడు వారియొద్ద సెలవుపుచ్చుకొనునప్పుడు పితృవియోగదుఃఖము సాగరికకేమియుఁ దెలియదు గాని మంజుభాషిణిమాత్రము తనప్రభువు నెడబాయుటకు దుఃఖింపఁజొచ్చెను. రాజాపరిచారిక నోదార్చి "ఓమంజుభాషిణీ! ఇది యేడ్చుటకు సమయము గాదు. ఈచిన్నదానిసంరక్షణ మేమఱకుండుము. ఈచిన్నరాణి ముందు మీపెద్దరాణిపోయిన లోపము లేకుండ నిన్నాదరించును" అని యుత్సాహము కలిగించి పరివారసహితముగా కదలిపోయెను.

ప్రభావతి దేహమును దోనెలో పెట్టివిడిచిపెట్టిన మఱునాఁడు ప్రాతఃకాలమున ధన్వంతరి యనుపేరుగల వైద్యశిఖామణియొకఁడు బృందావనపట్టణసమీపమున సముద్రతీరమునందు తనసేవకులతో

గూడ మందుల కక్కఱకువచ్చెడి యొకవిధ మయినముత్యపుచిప్పల నిమిత్తమయి తిరుగుచుండెను. అప్పు డాతనిభృత్యులలో నొకఁ డొడ్డునకు సమీపమున నీటిలో నొకదోనె యుండఁగాఁ జూచి యజమానునితోఁ జెప్పఁగా, అతఁడు తనతక్కినపరిజనులనుకూడఁ బిలిపించి వారిసాహాయ్యముచేత దోనెను దరికి లాగించెను. దోనెనొడ్డునకు లాగించి, దానిలో దిగి చూడఁగానకదులోనొకహంసతూలికాతల్పము మీఁద నున్న సౌందర్యవతి యైనయొకయువతియొక్క దేహమును ప్రక్క నొక్కపెట్టెయును గానవచ్చెను. అప్పుడతఁ డాపెట్టెకే తగిలించియున్న తాళపుచెవిని బుచ్చుకొని పెట్టెతాళము తీసి చూడఁగా దానిలో నమూల్యము లయినయాభరణములును మడచియుంచిన యొకయుత్తరమును గానఁబడెను. అతఁ డాయుత్తరమును విప్పి చదివి యామె కళింగదేశాధీశ్వరుఁ డయినరఘుదేవరాజురాణి యగుటయు సముద్రమధ్యమునం దాపత్తు సంభవించుటయుఁ దెలిసికొని యాశ్చర్యపడి, రఘుదేవరాజునెడల మిక్కిలి జాలిపడినవాఁ డయి "ఓ రాజా! నీవు ప్రాణముతో నున్నయెడల నిటువంటి దివ్యసుందరవిగ్రహము గలరాణిని బోఁగొట్టుకొన్నందునకయి గుండెలు పగిలి యెంతపరితపించుచుందువోకదా! అని నిట్టూర్పు విడిచెను. ఇట్లాఘన వైద్యుఁడు క్షణకాలము విచారించి యామెమొగమువంకనిపుణముగా జూచి ముఖమునందు కళ తప్పియుండకుండుట కనిపెట్టి దేహములో ప్రాణ మున్న దేమో యని సందేహపడి "అయ్యో! వారు తొందరపడి యీదేహమును సముద్రములో విడిచిరిగదా" యని వ్యాకులపడుచు, భృత్యులచేత శవము నొడ్డునకు పట్టించి చితుకులు పోగుచేయించి సమీపమున మంటచేయించి దేహమును గాఁపించి శరీరము పయిని తనయొద్దనున్న యౌషధమును దేనినో రాచుచు, వేఁడుక

చూచుటకయి చుట్టును మూఁగిన భృత్యజనుల నందఱిని చల్లగాలి యామెదేహమున సోఁకునట్లు దూరముగా తొలఁగిపోవ నియమించి తానుచెంతఁగూరుచుండి మృదుమధురస్వరముతో కర్ణరసాయనముగా సంగీతమును పాడుచుండెను. ఇట్లు గడియసేపు చేయునప్పటి కామెకు కనుఱెప్పలు కొంచెము కదలి ముకుపుటములనుండి మెల్లగా శ్వాసము రా నారంభించెను. ఆమె భయముచేతను ప్రసవించినబడలికచేతను, మూర్ఛపోయినది గాని నిజముగా మృతినొందలేదు. ఆమె మూర్ఛను జూచి చేరువనున్నవా రందఱును మరణ మని భ్రమించి రాజును తొందరపెట్టఁగా నతఁడామెశరీరమును మహాదుఃఖముతో సముద్రమునందు త్రోయవలసినవాఁ డయ్యెను. ఇట్లు ధన్వంతరిచేసిన శీతలోపచారములు మొదలయినవానిచేత ప్రభావతి తేఱుకొని మెల్లగా కన్నులు విప్పి చూచి "ఇప్పుడు నేనెక్కడనున్నాను? నాప్రాణనాథుఁడెక్కడ నున్నాఁడు? ఇది యేలోకము?" అనియడిగి మరల కన్నులు మూసికొనెను. నిమిషకాలములో నామె మరల కన్నులు తెఱచి ధన్వంతరివంకఁ జూడఁగా నతఁడు మెల్లమెల్లగా నామెకు సంభవించిన దుర్దశ యంతయు తెలియునట్లుచేసి, మరల మూర్ఛమునుఁగక తాళఁగలవన్న ధైర్యముతోఁచినతరువాత రాజువ్రాసిన కాగితమును పెట్టెలోనుంచిన నగలను జూపెను. ఆమె యాకాగితమును మరలమరలఁ జూచి "ఇది నిశ్చయముగా నాప్రాణేశ్వరుఁడు వ్రాసినదే. ఓడలో నెక్కినసంగతి చక్కగా జ్ఞప్తియందున్నది. కాని నేనెక్కడ ప్రసవమయితినో నాబిడ్డగతి యేమయ్యెనో నాకు లేశమయినను తెలియదు. ఇఁక మరల నాప్రాణనాథుని ఈకన్నులతోఁ జూచెడుభాగ్యము నాకు సంభవింపనేరదుగనుక, ఈప్రపంచసుఖములను విడిచి నేను యోగినినయి యేదయిన నొకదేవతాసన్నిధానమునం దుండెదను." అని

చెప్పెను. "అమ్మా! నీ విప్పుడు చెప్పినట్లుచేయుటకే నీమనోనిశ్చయ మయినయెడల, ఇక్కడకు సమీపమున నున్న బెజవాడయందలి కనక దుర్గయాలయములో నీవుయోగినివిగా నుండవచ్చును. నామేనకోడ లోకతె నాయాజ్ఞచొప్పున నీకక్కడ నుపచారము చేయుచుండును," అని ధన్వంతరి చెప్పెను. అతఁడు చెప్పినదాని కామె కృతజ్ఞతా పూర్వకముగా నంగీకరింపఁగా, ఆమె దేహము తిన్నగా స్వస్థతపడిన తరువాత నతఁడు ప్రభావతిని బెజవాడకుఁ గొనిపోయి కనకదుర్గ యాలయములో విడిచెను. ఆమె యక్కడ యోగిని యయి సర్వభో గములను పరిత్యజించి మృతుఁడయ్యె ననుకొనుచున్న భర్తనిమిత్త మయి దుఃఖించి కృశించుచు పారమార్థికచింతతో దినములు పుచ్చు చుండెను.

ఇక్కడ ప్రభావతి పతిభక్తితో కృశించి కాలము గడపు చుండఁగా, అక్కడ రఘుదేవరాజు సురక్షితముగా స్వదేశమును జేరి మరల రాజ్యభారమును వహించి మరణము నొందిన దనుకొనుచున్న రాణినిమిత్తమయి లోపల విచారపడుచు మరల వివాహముచేసికొనక ప్రజాపాలనము చేయుచుండెను. ఒక్కసారియైనను తల్లి కనులార చూచి సంతోషింప నోచుకోని యాతనికూఁతురు కురంగేశ్వరపుర మునందు ధనపాలునియింట రాజపుత్రిక కర్హమయినరీతిగా పెరుఁగు చుండెను. ధనపాలుఁడు తనమిత్రునియందుఁ గలప్రేమాభిమానముల చేత మంచివిద్వాంసుల నియమించి మహాశ్రద్ధతో విద్య చెప్పించుచు వచ్చినందున, మేధావియైనసాగరిక పదుమూఁడు సంవత్సరముల ప్రాయము వచ్చునప్పటి కామె కాకాలములో నున్న పండితు లెవ్వ రును విద్యలో సమానులు కా రని జనులు చెప్పుకొనునంత పాండిత్య మును సంపాదించెను. నృత్తగానవిద్యలయం దప్సరస్త్రీ లామె వద్దనే

విద్య నభ్యసింపవలసినవా రని జను లనుకొందురు; వివిధవర్ణములు గల పట్టుదారముతో నామె బట్టలమీఁద కుట్టిన తీఁగలను పువ్వులను మృగపక్ష్యాదులను జూచి యవి నిజ మయిన లతాపుష్పాదులని చూచినవా రెల్లరు భ్రమించుచుందురు; ఆమెచేసిన పాకమును రుచి చూచినయెడల, అన్నహితముచెప్పిన రోగులుసహిత మతిభోజనప్రియు లగుదురు. ఈప్రకారముగా నందఱు నద్భుతపడునట్లుగా నానావిద్యల యందును కళలయందును సుగుణసంపదయందును నిరుపమానురా లగుచువచ్చిన కొలఁదిని ధనపాలుని భార్యయైనకుటిలాలకయా మెకుగర్భ శత్రురాలుకాసాగెను. కుటిలాలకయొక్క కొమార్తె సాగరికతోసమాన వయస్కురాలయినను సమానముగానేవిద్యాభ్యాసముచేయుచున్నను, ఈచిన్నదంత ప్రతిభావంతురాలు కాకపోవుటచేత శోభిల్లకుండుటయు నెల్లవారునుసాగరికనే శ్లాఘించుచుండుటయుఁజూచి కుటిలాలకయసూయాగ్రస్తురాలయి సాగరిక తనయింట నున్నంతకాలమును తన కొమార్తె శోభకెక్కదని తలఁచి యేలాగునన్నైనను సాగరికను వద లించుకొని తనకొమార్తెకు గౌరవమును ప్రసిద్ధిని తెప్పింపవలెనని నిశ్చయించుకొని యందుకుఁ దగినయుపాయము నాలోచించుచుండెను. ఈలోపలనే సాగరికను మిక్కిలి విశ్వాసముతోఁ బెంచుచున్నమంజుభాషిణి కాలము చేసినందున, కుటిలాలకకు మతింత మంచియవకాశము కలిగెను. మంజుభాషిణినిమిత్తము బెంగ పెట్టుకొని సాగరిక విచారించుచుండఁగా కుటిలాలక తనకు మిక్కిలివిశ్వాసి యైనవక్రచిత్తుఁ డనుసేవకుని బిలిచి యేమిషమీఁద నయినను సాగరికనుదూరముగాఁ బిలుచుకొనిపోయి చంపిరమ్మని యాజ్ఞాపించెను. వాఁ డెంతటి నిర్దయుఁ డైన కఠినచిత్తుఁడై నను గుణరాశి యైనసాగరికను నిష్కారణముగా చంపుటకు మనసుకొలుపనివాఁ డయి అటువంటియుత్తమ

శ్లోకురాలి నెట్లు చంపఁగలనని యూమెతోఁ నెను. అటువంటియుత్తమ చరిత్రగల దయినందుననే సాగరిక దేవలోకములో నుండఁదగినది గాని పాపభూయిష్ట మయినయీభూలోకమునో నుండఁదగినది కాదని యామె వానికుత్తరము చెప్పి సమాధానపఱిచి తనయాజ్ఞను వెంటనే చెల్లింపనిపక్షమున నేమోచేయుం చెదనని బెదరించెను. వాఁ డేమియు ప్రత్యుత్తరము చెప్పక యాలోచించుకొను చుండెను. అప్పుడు దాది మైనమంజుభాషిణికొఱకు శోకించుచు సాగరిక యక్కడకు వచ్చెను. ఆమెరూపము కనఁబడఁగానే కుటిలాలకకు మఱింత కోపము వచ్చి, వానివంకఁ జూచి "నేను చెప్పినపనిని చేసెదవా చేయవాయొక్కమాటతోఁ జెప్పు" మని యామె వానిమీఁదతీవ్రపడి యడిగెను. వాఁడును చేసెదనని యుత్తరము చెప్పెను. ఇంతలో "పుట్టి నప్పుడే నడిసముద్రములో విడిచిపోయినతల్లివలెనే నీవును నన్నిప్పుడు దుఃఖసముద్రములో విడిచిపోతివా ? ఓ మంజుభాషిణీ ! నన్ను పేమించు చువా రందఱు నొకరొకరే యీలోకమును విడిచి పోవుచుండుటచే నాకీప్రపంచము దుఃఖసాగరమువలెనున్నది; అనుకొనుచు సాగరిక యామెసమీపమునకు వచ్చెను. అప్పుడు కుటిలాలక తానామెమీఁద నెంతో ప్రేమగలదానివలె నటించుచు "ఓసాగరికా! ఇది యేమి నీవొంటిగా విలపించు చున్నావు. నీసోదరి యిప్పుడు నిన్నువిడిచి యెక్కడకుపోయినది? మంజుభాషిణినిమిత్తము విచారపడఁబోకు. నేను జీవించి యుండఁగా నీకు మంజుభాషిణి లేనిలోప మెన్నఁడైనఁ గలుగునా? నీయేడుపుచేత చంద్రబింబమువంటి నీముఖము కంది రూపు చెడిపోయినది. ఈవక్రచిత్తునితోఁ బోయి నీవు కొంచెముసేపు సముద్రపుటొడ్డున చల్లగాలిలో తిరిగితివా నీమనోవ్యథ పోయి యుత్సాహము కలుగును. పోయిరమ్ము" అని పలికి వక్రచిత్తునివంకఁ దిరిగి

'ఓరీ! నీవిప్పు డీసాగరికను చేయి పట్టుకొని సముద్రతీరమునకుఁ దీసి కొనిపోయి కొంచెముసేపు త్రిప్పి రమ్ము'' అని యాజ్ఞాపించెను. ''అమ్మా! సముద్రతీరమునకుఁ బోవుట కిప్పుడు నామన స్సుల్లాసముగా లేదు'' అని సాగరిక వానివెంట పోక నిలిచెను. అప్పు డేలాగుననైన సాగరికను వక్రచిత్తునివెంటఁ బంప నిశ్చయించి కుటిలాలక యామె చేయి పట్టుకొని ''బిడ్డా! నీయందును నీతండ్రియందును మా కెంతో గౌరవము కలదు. నీతండ్రి యిక్కడకు నేఁడు వచ్చునో రేపువచ్చునో యని ప్రతిదినమును మే మెదురు చూచుచున్నాము. మే మీావఱ కాయనకు నీవు సౌందర్యరాశి వగుచున్నావని వ్రాయుచున్నందున వచ్చునప్పటికి నీ వీలాగున వన్నెతఱిగి యుందువేని తప్పక యతఁడు నీసంరక్షణమును మేముతిన్నఁగా చేయుచుండ లే దనుకొనఁడా? నామాట విని సముద్రపుటొడ్డునకు పోయి వన్నె తఱిగి యున్ననీముఖ వర్చస్సు మరల నెప్పటివలె కలుగునట్లు చేసికొమ్ము.'' అని నొక్కి చెప్పెను. ఆమె యంత నొక్కిచెప్పుచున్నప్పు డామెమాటనుతీసి వేయ లేక సాగరిక ''నామనస్సున కిష్టములేకపోయినను పోయివచ్చెదను'' అనిచెప్పి వక్రచిత్తునివెంట బయలుదేఱెను. వారు కొన్ని యడుగులు నడిచినతరువాత కుటిలాలక వెనుకఁ దిరిగిపోవుచు వక్రచిత్తుని బిలిచి నేను చెప్పినమాట మఱచిపోకుమీా'' అని హెచ్చరించెను. కాని యామాటల కర్థము సాగరికను చంప మఱవకు మనుటయని యాచిన్న దాని కణుమాత్రమును సందేహము కలుగలేదు.

సముద్రతీరమునకుఁ బోయి సముద్రమువంకఁ జూడఁగానే సాగరికకు తనజన్మకథ స్మరణకు వచ్చినందున, తాను జన్మించినప్పుడు గాలివానపట్టి సముద్రమల్లకల్లోలముగా నుండుటయు, తనతల్లిమర ణమునొందుటయు, తనతండ్రి ధైర్యమును విడువక పడవవాఁడ్రి

నుత్సాహపఱుచుటయు ఆమె తాను మంజుభాషిణివలన విన్నరీతిగా వక్రిచిత్తునితోఁ జెప్పుచుండెను. అప్పు డాకూ్రరచిత్తుఁడామె చెప్పెడు కథను వినక నడుమను నిలిపి యామెతో శీఘ్రముగా దేవునిప్రార్థించు కొమ్మని చెప్పెను. ఆమాట వినఁగానే యామెకు లోపల భయము కలిగెను గాని యామాటలయర్థమునుమాత్రము తిన్నగా గ్రహింప లేక వానిని జూచి, "దేవుని నేల ప్రార్థింపుమనుచున్నావు?" అని యడిగెను. "నీకు దేవుని ప్రార్థింపవలెనని యున్నపక్షమున కొంచె మవకాశ మిచ్చెదను. దేవతలు నీప్రార్థనలనుశీఘ్రముగానే గ్రహింపఁగలరుగాన నీవుచేసెడు ప్రార్థనలను నిమిషకాలములోముగింపుము. నాపనిని నేను వేగముగా నెరవేర్చెద నని శపథముచేసియున్నాను" అని యాకఠినహృదయుఁ డుత్తరము చెప్పెను. అందుమీఁద నామె మఱింత భయపడి "నన్ను చంపెదవాయేమి? నిష్కారణముగా నన్నేలచంపెదవు?" అని యామె మాటలు తడఁబడ పలికెను. "నాయజమానురాలిని సంతోషపెట్టుటకు" అని చెప్పి వాఁడూరకుండెను. "అయ్యో! నన్నామె యేలచంపింపవలెను? ఆమెకు నే నెప్పుడును రవ్వంతయు నపకారము చేసియెఱుఁగనే, ఎప్పుడును నే నామెవిషయమయి యొక్క చెడ్డమాటనయినను పలుకలేదు. ఆమెకే కాదు లోకములోని పక్షిగోజీవజంతువునకును గూడ బుద్ధిపూర్వకముగా నెప్పుడును నేనణుమాత్రమును కీడు చేయలేదు. ఒక్కసారి మాత్రి మెఱుఁగక యొక్కపురుగునుద్రొక్కి తరువాత దాని నిమిత్తమయి యెంతో దుఃఖించినాను. అటువంటి నన్ను చంపించుట కయి యామెయెడల నేనేమి యపరాధము చేసితిని?" అనియామెపలుకు చుండెను. వాఁ డామాటలు చెవినిబెట్టక "ఇప్పుడు నాకృత్యము నాకు నియమించినపనిని వెంటనే నెరవేర్చుటకాని దానివిషయమయి

నీతో వాదమాడుట కాదు'' అని యామెను జంపుటకయి యొరలో నుండి కత్తిని పయికిఁ దీయఁబోవుచుండెను. ఈసమయములో నావలి కొక యోడలో వచ్చి యొడ్డున దిగి యున్న యోడదొంగ లాకస్మికముగా నక్కడకు వచ్చి తమ్ముఁజూచి భయపడి నిలుచున్న వక్రచిత్తుఁడు చూచుచుండఁగానే సాగరిక నెత్తుకొనిపోయి తమ యోడలో నెక్కించుకొని నిమిషములో తెరచాప లెత్తి పాఱిపోయిరి. సాగరిక నెత్తుకొని పోయిన యోడదొంగలు సముద్రములో మహావేగమునఁ బోయి బృందావనపురసమీపమునందలి యొకపల్లెకు చేరువను దిగి యామెను బృందావనపురములోని యొకక్షత్రియునకు విక్రయించిరి. ఆమెను కొన్నయతఁడు విశేషధనికుఁడు గాక సామాన్యస్థితిలో నున్నవాఁ డయినందున సాగరికయు తక్కువస్థితిలోనే యున్నను కొంతకాలములోనే యామెగుణసంపదయు సౌందర్యమును తెలివియు పట్టణమునందంతటను వెల్లడి కానారంభించెను. ఆమె యితర బాలికలకు సంగీతమును కుట్టుపనియు నేర్పి ధనమార్జించి తన్ను కొన్న యజమానునకును యజమానుని భార్యకును ఇచ్చుచువచ్చినందున వా రంతకంతకు ధనికులు కాసాగిరి. ఆమెప్రసిద్ధి యంతకంతకు విస్తారముగా వ్యాపించుచు వచ్చినందున బృందావనపురపరిపాలకుఁ డయిన సుగుణప్రియుఁ డనురాజుకుమారుఁడు తా నామెను జూచుటకయి స్వయముగా వారి యింటికి బోయి పురజనులస్తుతికి పాత్రమయియున్న యామెవిద్యాబుద్ధులను వినయమును సంతతోత్సాహశీలతను గనిపెట్టి సంతోషించి, ఆమెతోడి సంభాషణమువలన నపరిమితానందమును పొందినవాఁడయి, బీదవారిలో నంతవివేకమును విద్యాకౌశలమునుగల చిన్నది యుండుట కత్యాశ్చర్యపడి యామె యెవ్వరో యున్నతవంశసంభూతురాలయి యుండవచ్చునని మనసులో ననుకొని, ఆమెతో ''నీవింకముందుకుండ

నీయిప్పటిగుణసంపదను కర్మాభిరతిని విడువకుండెడుపక్షమున, నీ కీర్తి మీఁదట నాయొద్దినుండి వచ్చెడుసందేశము నీమేలుకొఱకేయయి యుండును'' అని చెప్పి వెడలిపోయెను. అతఁడామెవంశకథ నెంతమాత్రము తెలిసికోలేనివాఁడయినను రూపలావణ్యములయందు మాత్రమే కాక విద్యావివేకసౌజన్యాదులయందుఁ గూడ నామె నిరుపమానురాలుగా నుండుటకని పెట్టి యామెను వివాహమాడి తనకు రాణినిగాఁ జేసికొనుటకు మనస్సులో సంకల్పము చేసికొనెను. తనవంశవృత్తాంతమునుగూర్చి యడిగినప్పుడెల్లను మౌనము దాల్చి కన్నుల నీరు పెట్టుకొనుచు వచ్చెనేగాని సాగరిక యెుక్కసారియైనను తనతల్లిదండ్రులను గూర్చియు వంశమునుగూర్చియు నొక్కమాటయుఁ జెప్పినదికాదు.

ఇక్కడ కురంగేశ్వరపురములో వక్రచిత్తుఁడు తనరాణియైన కుటిలాలకయొక్క కోపమునకు భయపడి తానుసాగరికను చంపివేసెఁగను సముద్రములో పాతిపెట్టివచ్చితినని చెప్పి యొకకోడినిచంపి దాని రక్తమును రక్తముతో తడసినకత్తిని దెచ్చి కుటిలాలకకుఁ జూపెను. అదుష్టాత్మురాలాక్రూరునికిరాతకృత్యమునకెంతో సంతోషించి వానికి బహుమానమిచ్చిపంపివేసి, సాగరిక యాకస్మికముగానంతఃపురములో పాముకఱిచి చచ్చినట్లు ప్రవాదముకలుగఁజేసి తనభర్త నాటిమధ్యాహ్నము రాజకార్యముమీఁద గ్రామాంతరమునకుఁబోయి యప్పటికి రాకుండుట తనకు శుభసూచకముగా భావించుకొని మనస్సులో సంతోషించి, అదిమంచిసమయమని యారాత్రియే సాగరిక శరీరమునకు దహనసంస్కారము చేయించినట్లు విశ్వాసులయినవారిచేత రహస్యస్థలమునందు తంతునడిపించి, తానుమహాశోకాక్రాంతురాలయి యున్నట్లుగా లేనిదుఃఖమును నటించుచు నంతఃపురమంతయు మాఱుమోయునట్లుగా తెల్లవాఱినదాఁక పెద్దగొంతుతో రోదనముచేయు

చుండెను. తెల్లవాఱినతరువాత నామెభర్త యింటికి రాఁగా వారిద్ద ఱునుగలిసి యాచిన్నదానిగుణరూపాదులను దలఁచుకొని మరల క్రొత్తయేడుపున కారంభించిరి. సాగరిక కపరకర్మలు చేయించిదాన ధర్మములు చేయించినతరువాత నామెకు పుణ్యలోకములు కలుగుట కొఱకును తమ కామెయందుఁగల యనురాగమును లోకమున కెఱుక పఱుచుటకొఱకును వా రామె దేహమును దహనము చేసినస్థలమునం దొక దివ్యదేవాలయమును గట్టించిరి. ఇట్లుజరిగినకొన్నిమాసములకు రఘుదేవరాజు తనకొమార్తెను జూచి వెంటఁబెట్టుకొనిపోవుటకయి తనకు పరమవిశ్వాసియు మంత్రియు నయిన నరసింహరాజుతోఁ గలిసి యోడమీఁద కళింగపట్టణమునుండి బయలుదేఱి కురంగేశ్వరపురము నకు వచ్చెను. పుట్టినతరువాత ప్రథమమాసములోఁదక్క మఱియెప్పు డును జూడని ప్రాణాధికురా లయినజనిత్రైకపుత్రి నెప్పుడు చూతునా యని యెంతో వేడుకపడుచు నతఁడు ధనపాలుని గృహముచేరఁగానే దంపతులు లేచ్చుచు నెదురుగావచ్చి పిడుగువంటిసాగరికయొక్కమరణ వార్త నాతనిచెవులఁ బడవేసి తాము కట్టించిన దేవాలయమును జూపిరి. చిరకాలమునుండి చూడకున్నపుత్రికను జూచి యామెతోడి సల్లాపసౌఖ్యము ననుభవించి యెంతో సంతోషపడవలె ననుకొన్న యాతనియాశకు భంగమురాఁగా నతఁడొక్కనిమిషమయినను దుఃఖా వహమయిన యాపట్టణమునం దుండలేక భోజన మయినను జేయక యే వెంటనే వెనుకమరలి దుస్సహదుఃఖముతో మరలనోడలో నెక్కి రామే శ్వరయాత్రనిమిత్తమయి దక్షిణమున కోడనడుపుఁ డని నావికుల కాజ్ఞా పించెను. స్వభావముచేత నాతఁడెంతధైర్యశాలియైననుసముద్రతరంగ ములవలె లోపలినుండి పొరలిపొరలి వచ్చుచున్న దుఃఖమునాపుకొనుట కయి యతఁ డెంతప్రయత్నము చేసినను దుఃఖాక్రాంత మయియున్న

యాతని మనస్సుమాత్ర మాతనికధీనముగాక మతిచెడఁగొట్టి యాతని జడునివలెఁజేసెను. ఆయుత్తరక్షణము మొదలుకొని యతఁడు పరమాప్తుల నయినను కన్నులెత్తిచూడలేడు; ప్రాణబంధులతో నైనను నోరువిప్పి మాటాడలేడు; తనదేహమున చీమ ప్రాఁకిననుగోఁకికొన నెఱుఁగక దుఃఖపరవశుఁడయి యుండెను.

రామేశ్వరమునకుఁ బోవుదారిలో నావికులోడను బృందావనపురసమీపమున రేవులో నిలిపి; ఆహారపదార్థములను మంచినీళ్ళను తెచ్చుకొనుట నిమిత్తము చిన్నపడవలో పట్టణమునకుఁ బోయిరి. అప్పుడాపురాధీశ్వరుఁడయిన సుగుణప్రియుఁడు విచిత్రరూపముగల సుందరమయిన యోడయొక్కటి రేవులోనికి వచ్చిన దనియు దాని నిర్మాణ మత్యద్భుతముగా నున్న దనియు విని దానిని చూచుటకయి తానువిహారార్థ ముపయోగించెడుచిన్ననావ యెక్కి యోడవద్దకుఁ బోయెను. నరసింహరాజు బృందావనపురపరిపాలకునిరాక విని యాతనిని తమయోడలో నెక్కించి యాదరించి, చూడఁదగినవింతలనాతనికిఁ జూపి యీయోడ కళింగపట్టణమునుండి వచ్చుచున్నదనియు కళింగదేశాధీశ్వరుఁడయినరఘుదేవరాజోడలోపల నున్నవాఁడనియు, అతఁడు తనభార్యయొక్కయు పుత్రికయొక్కయు మరణముచేత శోకవివశుఁడయి యేడుదినములనుండి నిద్రాహారములులేక యెవ్వరితోను మాటాడక యున్మత్తునివలె నున్నాఁడనియు, చెప్పి రాజున్నగదిలోనికిఁ దీసికొనిపోయి యాతనిని జూపెను. సుగుణప్రియుఁడారాజుయొక్క దాతృత్వాదిసుగుణములను విన్నవాఁడు గాన మనస్సులో ఖేదపడి రాజుసమీపమునకుఁ బోయి యాతనిమీఁద చేయివైచి "దేవా! ఈశ్వరుఁడు మీకిప్పుడు చిత్తస్వాస్థ్యమును దయచేయునుగాక! దేవరవారి సందర్శనార్థమయి బృందావనపురపరిపాలకుఁడువచ్చియున్నాఁడు.

దేవర యొక్కసారి మాటాడి యాతనిని ధన్యుని జేయఁదగును" అని పలుకరించెను. ఆరాజు కన్నులు తెఱచి చూచుచుండెనుగాని సుగుణప్రియునిమాటలు విన్నట్టుగాని యాతనిరాకను గ్రహించినట్టుగానికనఁబడలేదు. అందుమీఁద నతఁడు సహజమృదుమధురస్వరముగల సారికవచ్చి శిలలుకరగునట్లు గానముచేసియు తేనెలొలుకునట్లుగాసంభాషించియు తనపాండిత్యమును జూపినయెడలనితనికి మనస్స్వాస్థతమరలఁగలుగ వచ్చు ననుకొని, మంత్రియనుమతితో నామెను కొన్నిగడియలకాలములో నోడయొద్దకురప్పించెను. అక్కడనున్నవా రామెయొక్కదివ్యసుందరవిగ్రహమును వినయవచనములను జూచి సంతోషించి యామెయిప్పుడు తక్కువస్థితిలో నున్నను రాణి నాదరించినట్లాదరించి గౌరవముచేసిరి. చూచినవారందఱు నామెయోగ్యతను ప్రశంసించుచుండఁగా సుగుణప్రియుఁడు మనస్సులో సంతోషించి యామెగుణసంపదను తానుగూడ కొంతశ్లాఘించి, ఆమెయొక్కకులగౌరవము విశదమయి యుండినయెడల తా నీవఱకే యామె నిల్లాలినిగాఁ జేసికొనికృతార్థత నొంది యుండునని చెప్పెను. అయినను సుగుణప్రియుఁ డామెకు గొప్పయింటఁ బుట్టినస్త్రీలకుఁ జేయఁదగినగౌరవమును చేయుచు, "ఓ సౌభాగ్యవతీ! ఈయోడలో నొకమహారాజు దుఃఖసముద్రములో మునిఁగి చిత్తస్వాస్థ్యము లేక యున్నాఁడు. నీనేర్పునంతను గనఁబఱచి యాతని నిప్పుడు స్వస్థచిత్తుని జేసి మరలఁ బ్రజలలోఁ బడవేయవలె" అని ప్రార్థించెను.

అందుమీఁద నామె తనచేతనైనప్రయత్నము చేసిచూచెదనని యాతనితోఁ జెప్పి, రాజున్నగదిలో తానును తనపరిచారికయుఁదక్క మఱి యెవ్వరును లేకుండఁ జేయవలెనని వారిని ప్రార్థించెను. వారు దానికంగీకరించి తా మందఱును గదిలోనుండి యీవలికివచ్చి

యొక్కయామెనుమాత్రము పరిచారికాసహితముగా లోపలికి బంపిరి. దుఃఖములో నున్నవారి కంతకంటెను దుఃఖకర మయిన యితరులకష్ట వార్తను జెప్పినపక్షమున కొంతదుఃఖశాంతి కలుగు నని యెఱిఁగిన దయి, శోచనీయ మయినతనవిపద్వార్తను రాజుచెవుల వేయఁదలఁచు కొన్న దయి అందఱిముందఱను పూర్వ మంతటిగొప్పదశలో జన్మించి మహాగౌరవముతో పెరిగినతనయొక్క యిప్పటిహీనావస్థను జెప్పుటకు సిగ్గుపడిన దయి వారి నందఱిని వెలుపల నుండ వేఁడుకొనెనేగాని వేఱు హేతువుచేతఁ గాదు. ఆమె రాజున కభిముఖురాలయి నిలువఁబడి మెల్లఁగా శారీవ్యనాదముతో తాను జన్మించినది మొదలుకొని నేఁటి వఱకును తనకు సంభవించినకష్టపరంపరను వరుసగా జాలిపుట్ట రాయి వంటిమనసయినను కరఁగి పాఱునట్లుగా విన్నవింప నారంభించెను. ఆకష్టవార్తలు చెవిని బడినకొలఁదిని మనసు కరఁగుచువచ్చి యామె దుఃఖములో తనదుఃఖ మడఁగిపోవఁజొచ్చినందున రాజప్పుడు మూసిన కన్నులను దెఱచి యామెమొగ మొక్కసారి చూచెను. ఆమెముఖ మును జూడఁగానే యాతనిదృష్టి కామెముఖపద్మమునందు మృతురా లయినభార్యయొక్క ముఖలక్షణము లన్నియుఁ గానరాఁగా, అతఁడు "ఈకన్యయందు నాప్రియ భార్యయొక్కరూపచిహ్నములన్నియునచ్చున పోడిచినట్టు కానవచ్చుచున్నవి. నేఁటివఱకును జీవించి యుండినయెడల నాప్రియపుత్రికయు నిటువంటిరూప రేఖావిలాసములు గలదియే యయి యుండును. విండ్లవంటి యీకనుబొమ్మలును, తామర రేకుల నపహ సించెడుయీవాలుగన్నులును, సంపూర్ణచంద్రబింబమును సిగ్గుపఱి చెడియీముద్దుమొగమును, అచ్చముగానారాణియొక్కయంగములను బోలి యున్నవి." అనుకొని "ఓబిడ్డా! నీవాసస్థల మేది? నీతల్లిదండ్రు లెవ్వరు? నావలెనే నీవును కష్టముల ననుభవించినట్టుచు, నీకష్టములు

నాకష్టములకు తీసిపోవునవి కానట్టును, ఇప్పుడు చెప్పిన ట్టున్నావే ఇట్లు నిజముగా చెప్పితివా?'' అని యడిగెను. "అయ్యా! దుఃఖ పూరిత మయి యున్న నాహృదయము చెప్పనిచ్చినంతవఱ కటువంటికష్టవార్త లనేకొన్నిటిని దేవరసముందర విన్నవించితిని'' అని యామె మాఱు పలికెను. అప్పుడు రాజామెవంకఁ దిరిగి "ఓ చిన్నదానా! నీకథను మరలఁ జెప్పుము. నాకున్నసహనములో వేయవవంతు నీ కున్నట్లు నాబుద్ధికి గోచర మయినయెడల, అబలవయ్యును నీదుఃఖములను నీవు పురుషునివలె ధైర్యముతో సహించితి వనియు నేనే యాడుదానివలె ధైర్యమును విడిచితి ననియు నొప్పుకొనెదను. నిన్నుఁ జూడఁగా నోర్పంతయు రూపము వహించి నాయెదుట నిలుచున్నట్లు కానఁబడు చున్నది. ఓబిడ్డా! నీపే రెవరు? నిన్ను ప్రార్థించెదను నాచెంతఁ గూరుచుండి నీవృత్తాంతమును మరలఁ దెలుపుము'' అని దీనముగా వేడఁ జొచ్చెను. ఆమె తనపేరు సాగరిక యని చెప్పఁగానే యతఁడత్యద్భుత పడి, ఆపేరు లోకసామాన్య మయినది కాకుండుటయు సముద్రములో పుట్టినదని సూచించుటకయి తనకోమార్తెనిమిత్తము తాను కల్పించిన దగుటయు తలపోసి యేమియు తోఁచక "ఓ దేవతలారా? నా మీఁద కోపము మీకింకను దీఱక నన్ను పరిహసించుటకయి యిప్పుడీకన్యకను మీరు పంపితిరా?'' అని వెఱ్ఱిగా మాటాడసాగెను. "అయ్యా! మీరు శాంతత వహించి నేను చెప్పునది కడవఱకును వినవలెను. నడుమనడుమ మీరీలాగున తొందరపడెదుపక్షమున నాకథను జెప్పక నిలిపివేసెదను'' అని యామె యూరకుండెను. "ఓబిడ్డా! నడుమను త్రెంపివేయక నీకథ సాగనిమ్ము. నేను శాంతత వహించి వినెదను. నీపేరు సాగరిక యని చెప్పి నాకెంత యద్భుతమును కలిగించినావో నీవు తెలిసికోలేకున్నావు,'' అని యతఁడామెవృత్తాంత

మును వినుట కతికుతూహలుఁ డయి యుండెను. "నాకీపేరును రాజో త్తముఁ డయిననాజనకుఁ డనుగ్రహించి పెట్టెను." అని యామెకథ చెప్ప మొదలుపెట్టెను. "ఓబిడ్డా! నీవు రాజపుత్రికవా? నీపేరు సాగరిక! నీవు నిజముగా మనుష్యకన్యకవా? లేక మానవరూపమును ధరించిన దేవతవా? నీ వెక్కడ జన్మించితివో, సాగరిక యనుపే రేల వచ్చినదో; వేగిరము చెప్పుము" అని యతఁ డాత్రపడఁ జొచ్చెను. "సముద్రముమీఁద పుట్టుటచేత నాకు సాగరిక యనుపేరు వచ్చినది. నాతల్లి యొక్కకిరీటాధిపతి కూఁతురు; నన్ను కన్ననిమిషమున కెల్లను నాతల్లి లోకాంతరగతురా లయ్యెనని నాతో మంజుభాషిణి యెప్పు డును జెప్పి యేడ్చుచుండెడిది. నాతండ్రి నన్ను కురంగేశ్వరపురమునం దుంచెను. ధనపాలునిభార్య నన్ను హత్యచేయ యత్నించువఱకును నే నక్కడనే యుంటిని. కాని కొందఱు దొంగ లక్కడ కాకస్మికముగా వచ్చి నన్ను చంప యత్నించు చున్నక్రూరాత్ముని చేతిలోనుండి నన్ను విడిపించి నాప్రాణములు కాపాడి నన్ని బృందావనపురమునకుఁ దెచ్చిరి. అయ్యా! శాంతి వహించి వినుఁడు. మీ రిట్లేల కన్నుల నీరు పెట్టుకొనె దరు? నేను మిమ్ము మోసము చేయుచున్నా ననుకొనుచున్నా రేమో! నేను నిశ్చయముగా రఘుదేవరాజుకూఁతురను. ఆరఘుదేవమహారాజే యిప్పుడు జీవించి యుండినపక్షమున——" అని యామె చెప్పుచుండఁగా రఘుదేవరా జంతట సంతోషమును పట్టఁజాలక, దేహమంతయుపుల కించి కంపమొంద నాకస్మికసంతోషముచేత భయపడి, సాగరిక చెప్పిన కథ నిజ మగునా కాదా యన్నసందేహముచేత చిత్తము డోలాందో ళన మొంద బిగ్గరగా "ఓ భృత్యులారా! నన్ను రక్షింపుఁడు" అని కేక వేసెను. తమరాజుమాటవినఁబడఁగానే పరమసంతోషమును పొంది భృత్యు లందఱు నొక్కసారిగా రా జున్నగదిలోనికి పరుగెత్తుకొని

పోయిరి. రాజు వారిలో మంత్రివంకఁ జూచి "ఓనరసింహరాజా! నా వెన్ను చఱువుము ; నా దేహము నొప్పింపుము ; న న్నొక్కదెబ్బ కొట్టుము. లోపలినుండి సంతోషసముద్రము పొంగివచ్చి నాశరీరమును పగిల్చి వేయుచున్న ట్లున్నది. సముద్రమున పుట్టి కురంగేశ్వరపురము నందు చచ్చి మరల సముద్రమునందు దొరకిన యోచిన్నదానా! ఇటు వచ్చి నన్ను కౌఁగిలించుకొమ్ము. ఓనరసింహరాజా! చేతులు జోడించి కృతజ్ఞతాభివ్యంజకముగా దేవునికి నమస్కారములు చేయుము. ఇది మనసాగరిక. ఓబిడ్డా! ఓదీర్ఘాయుష్మంతురాలా ! నాదీవన లంగీకరింపుము. ఓనరసింహరాజా! ఘాతుకురా లయిన కుటిలాలక చేతిలో చచ్చి యుండవలసినదేకాని మనభాగ్యముచేత సాగరిక యక్కడ చావునకుతప్పి బ్రతికినది. ఇప్పుడు నీకు రాణియయి యున్న యీమెను చేతులు జోడించి సగౌరవముగా నీ వడిగడుపక్షమున ఈమె తనకథ యంతయు పూసగ్రుచ్చినట్లు చెప్పును" అని ఆచేరువ నున్నసుగుణప్రియుని జూచి "ఇతఁ డెవరు?" అని యడిగెను. "ఇతఁడు బృందావనపురాధినాథు డయినసుగుణప్రియుఁడు. దేవరివారియొక్క మనోవ్యాకులతను విని దర్శనము చేయుటకయి యితఁ డిక్కడకు వచ్చినవాఁడు" అని నరసింహరాజు చెప్పెను. అప్పు డారాజు సుగుణప్రియుని జూచి "మిత్రుఁడా! నాయాలింగనముల నంగీకరింపుము" అని ప్రీతిపూర్వకముగా పలికెను. అతఁడును సముచితసల్లాపము చేయుచుండఁగా రాజాకాశమువంకఁ జూచి చేతులు జోడించి "ఓ యీశ్వరుఁడా ! నా పుత్రికను దీర్ఘాయురారోగ్యవతినిగాఁ జేయుము" అని ప్రార్థించి నరసింహరాజును జూచి "ఈసంగీత మెక్కడిది?" అని యడిగెను. "నాకు వినఁబడలేదు." అని నరసింహరాజు మాఱుపలికెను. "ఇదిగో ఈదిక్కున స్పష్టముగా వినఁబడుచున్నది. ఆలకింపు" అని యతఁడు

చేయిచాపి తూర్పుదిక్కును చూపఁగా నరసింహరాజాలకించి యా వెక్కన సంగీతము లేకుండుట కనిపెట్టి, అపరిమితసంతోషముచేత మనసు చెదరి యుండుటనుబట్టి రాజున కట్లు తోఁచుచున్న దని యెఱిఁగి, అట్టిసమయమునందు కాదని మాట కడ్డుమాట చెప్పుట క్షేమకరము కాదని "అవును సంగీతము వినఁబడు చున్నది." అనికల యూఁచెను. అంతట రాజు కన్నులు మూతలువడ కునుకుపాట్లుపడుచు తనకు నిద్రవచ్చు చున్న దని చెప్పి దిండు తలక్రిందఁ బెట్టుకొని పడుపు మీఁద పరుండి గాఢనిద్రపోయెను. సాగరికయు తండ్రివద్దఁ గూరు చుండి పైటచెఱఁగుతో విసరుచు కనిపెట్టియుండెను. నిద్రపోవుచున్న కాలములో రాజున కొకవింతయైన స్వప్నమువచ్చెను. ఆకలలోనతఁడు తనకు బెజవాడ కనకదుర్గప్రత్యక్షమయితన్నా దేవాలయమునకురమ్మని యాజ్ఞాపించినట్లును, దేవాలయములో దేవతాసన్నిధానమున పీఠము ముందు నిలువఁబడి తనకష్టకథను భక్తిపూర్వకముగా విన్నవించిన పక్షమున గొప్పమేలు కలుగు నని యాదేవి యానతిచ్చినట్లును, తానట్లు చేసెద నని హస్తములు ముకుళించి మ్రొక్కుకొన్నతరువాత దేవి దీవించి యంతర్హితురాలయినట్లును, పొడగని మేలుకొనెను. ఆతఁడు మేలుకొని చూచునప్పటికి మనస్సులో నున్నపూర్వవ్యసన మంతయు పోయి దేహము జవసత్వములుకలదగుటయే కాక మనస్సును మిక్కిలి యుత్సాహము కలదిగా నుండెను. అందుచేత నాతఁ డాయు త్సాహమున కంతకును కనకదుర్గయొక్క వరప్రసాదమే కారణ మని భావించుకొని యాస్వప్నవృత్తాంతము నంతను వారికిఁ దెలిపి తాను వెంటనే బెజవాడకు పోవ నుద్దేశించి యున్నా నని తనమనోనిశ్చయ మును వారితోఁ జెప్పెను.

అప్పుడు సుగుణప్రియుఁడు రెండుమూఁడు దినములు తనయింట నుండి యతిథిసత్కారమును పొంది గృహపావనము చేసి పోవలసిన దని రాజును బ్రార్థింపఁగా, రఘుదేవరాజాతనిప్రార్థన నంగీకరించి సపరివారముగా నోడ్డునకు పోయి బృందావనపురములో మూఁడుదినము లాతని గృహమునందు విందుగానుండెను. ఆమూఁడుదినములలోనుబీద దశలో నున్నప్పుడుసహితము తా నెంతో ప్రేమించి గౌరవించుచుం డిన నాగరియొక్కతండ్రి యైనరాజశ్రేష్ఠుని సంతోషపెట్టుట కయి సుగుణప్రియుఁడు ప్రతిదినమును వింతలయినభక్ష్యభోజ్యములను వివిధము లయిన వినోదములను బహువిధములయిన యుత్సవములను సమకూర్చెను. రాజాతనియభిప్రాయమును గ్రహించి దారిద్ర్య దశలోసహితము తనకోమార్తెను తిరస్కారభావముతోఁజూడకయాద రించిన యాసుగుణప్రియుని తన కల్లునిగాఁ జేకొనుటకయి సంకోచ పడకుండెను; ఆతని భర్తనుగా గ్రహించుట కయి సాగరికయు విము ఖురాలు కాకుండెను. కాని రఘుదేవరాజుమాంత్రము వివాహనిశ్చ యము చేయుటకుముందుగా తా మందఱును గలిసి బెజవాడ కనక దుర్గయాలయమునకు పోవలయు ననియు తరువాత నేసుమూహూర్తము నిశ్చయింపఁబడు ననియుఁ జెప్పెను. అందుమీఁద వారందఱును మెట్టను ప్రయాణ మయి మూఁడుదినములో సురక్షితముగా బెజవాడ జేరిరి.

బెజవాడకు పోయి రఘుదేవరాజు పరివారసహితముగా కనక దుర్గయాలయములో ప్రవేశించినప్పుడు రాజుభార్య యైనప్రభావతిని బ్రతికించిన వృద్ధుఁ డయిన ధన్వంతరి పీఠమునకు సమీపమున నిలు వఁబడియుండెను; యోగిని యయి యా దేవత కర్చకురాలుగానున్న ప్రభావతి పీఠమున కెదురుగా నిలుచుండెను; బహుసంవత్సరముల

నుండి భార్యనిమిత్తమై వ్యాకులపడుచుండుటచేత రాజురూపము విస్తారముగా మాఱిపోయినను, ప్రభావతి దూరమునసుండి చూచియే భర్తనానవాలుపట్టి యాతఁడు పీఠముసమీపమునకు వచ్చి మాటాడ నారంభించినప్పుడు కంఠస్వరముచుకూడ గురుతుపట్టి యాతఁడు చెప్పుడుమాటల నద్భుతప్రమోదములతోను శ్రద్ధతోనువినుచుండెను, అతఁడప్పుడు దేవతానమస్కారముచేసి చేతులు జోడించి ఫాలతల మునఁజేర్చి దేవత కెదురుగా నిలువఁబడి "ఓమహాదేవీ! నీయాజ్ఞను చెల్లించుట కయి నే నిక్కడకు వచ్చియున్నాను. నాచరిత్రమును నీ సెలవుప్రకారముగా నీకు విన్నవించెదను. ప్రసన్నురాల వగుము. నేను కళింగదేశాధిపతిని. శత్రుభీతిచేత స్వారాజ్యము విడిచి దేశసం చారము చేయుచు మోటుపల్లెలో ప్రభావతియను సుందరిని వివాహ మాడినాను. ఆమె సాగరిక యనుస్త్రీశిశువును ప్రసవించి సముద్ర మధ్యమున నోడలో స్వర్గస్థురా లయ్యెను. ఆతల్లిలేనిబిడ్డ కురంగేశ్వర పురములో కుటిలాలకయొద్ద పెరుగుచుండెను. ఆమెకు పదునాలుగు సంవత్సరముల ప్రాయము వచ్చునప్పటికి కుటిలాలక యాచిన్నదానిని చంపింపఁదలచెను. కాని యామెపాలిటి భాగ్యదేవత యామెను బృందావనపురమునకుఁ గొని తెచ్చి విడిచినది. నే నాపురమార్గమున నోడలో సముద్రముమీఁద పోవుచుండగా నాభాగ్యదేవతయే యీ కన్యను మరల నేనున్న యోడలోనికిఁ జేర్చినది. ఈమె యచ్చట తనవృత్తాంతమునుజెప్పి తాను నాకూఁతు రగుట తెలియునట్లుచేసినది అని తన యావద్వృత్తాంతమును సంగ్రహముగా నేకరువుపెట్టెను.

ఆమాటలను వినుచున్న ప్రభావతి హృదయములోనుండి మేర మీఱి పొంగిపొంగివచ్చుచున్న సంతోషతరంగములలో మునిఁగిపోయి తిన్నఁగా మాటాడశక్తురాలుగాక గద్గదస్వరముతో "ఓరఘుదేవ

రాజా! నీవు నీవు—'' అని మూర్ఛపోయెను.'' ఈమె కేమియాపద వచ్చినది.? అయ్యో! ఈకాంత చచ్చిపోవుచున్నది! అన్నలారా! రక్షింపుడు'' అని రఘుదేవరాజు కేకవేసెను. ''ఓరాజా! నీవిప్పు డీ దేవతాసన్నిధానమున చెప్పినదంతయు నిజమయినపక్షమున, ఈమె నీభార్య'' అని ధన్వంతరి చెప్పెను. ''ఓపూజ్యుఁడా! కాదుకాదు. నాభార్యను నే నీరెండుచేతులతోనే యోడలోనుండి సముద్రములో విడిచినాను'' అని రాజు దృఢముగాఁ జెప్పెను. అప్పుడు ధన్వంతరి తానొకదినమున మందువస్తువులనిమిత్తమయి ప్రాతఃకాలముననే బృందావనపురసమీపమున సముద్రతీరమున తిరుగుచుండుటయు. అప్పుడొడ్డున కొకదోనె కొట్టుకొనిరాఁగా దానిలోఁ జూచినప్పుడు మూర్ఛితురాలయియున్న యువతిని నగలపెట్టెయు కానఁబడు టయు, తానామెను సజీవితురాలిని జేసి తెచ్చి యీ దేవాలయములో నొప్పగించుటయు మొదటినుండియు జరిగినదంతయుఁ జెప్పెను. ఇంతలో ప్రభావతి మూర్ఛ తేరి ''ఓ దేవా! మీరు రఘుదేవమహారాజులు కారా? మీరూప మాయునరూపమువలెనే యున్నది; మీకంఠస్వర మాయునకంఠస్వరమువలెనే యున్నది. గాలివాన, ప్రసవించుట, మృతి నొందుట, అన్నమాటలను మీ రిప్పుడు సెలవియ్యలేదా;'' అని యడిగెను.''ఇది మృతినొందినప్రభావతికంఠస్వరమా, అని యతఁ డద్భుతపడి చూచుచుండెను. ''అవును అమృతినొందినప్రభావతిని నేనే. నేను మృతినొందితిననియు సముద్రములో మునిఁగితి ననియు మీరు భ్రమ పొందినారు'' అని యామె సందేహనివృత్తి చేసెను. అప్పుడు రాజు మహాశ్చర్యమగ్నమానసు డయి యవ్యాజభక్తితో ఓకనకదుర్గా! నీ వెంత సత్యసంధురాలవు!'' అని చేతులుజోడించెను. ''ఓ మహారాజా! మిమ్ము నేను ముందుగా గుఱుతుపట్టినాను.

మీచ్రేలి నున్నయీయుంగరము మనము మోటుపల్లెను విడుచునప్పుడు నాతండ్రి కన్నీరు విడుచుచు మీచేతిని పెట్టినది" అని యామెగుఱు తులు చెప్ప మొదలుపెట్టెను. "ఇంక చాలును. ఓ దేవతలారా! మీ రిప్పు డనుగ్రహించినమహోపకారమువలన వెనుకటియాపద లన్నియు వినోదకథలయిపోయినవి. ఓప్రభావతీ! ఇటువచ్చి నాగాఢాలింగనములలోను సంతోషసముద్రములోను నీ వీసారి నిజముగా మునిఁగి పొమ్ము" అని భార్యను కౌఁగిలించుకొనెను.

అప్పుడు సాగరిక "నాహృదయ మిప్పుడు తల్లికౌఁగిటఁ జేర నన్ను త్వరపెట్టుచున్నది. ఆహా! ఏమి నాభాగ్యము!" అని వంగి దుర్గకు నమస్కారము చేయుచున్నది. "ఓహృదయేశ్వరీ! సముద్రమధ్యమున నీవు వహించినభారమయి యుండి నీగర్భమునఁ బుట్టి నీకండ యైనయీసాగరిక యెట్లు దేవతాప్రార్థనము చేయుచున్నదో చూడు" అని కొమార్తెను తల్లికిఁ జూపెను. "ఓపుత్రీ! నీవుదీర్ఘాయుష్మంతురాల వయి మనుము. ఇప్పుడు స్త్రీలలోనెల్ల నేను ధన్యతమురాల నయినాను" అని కొమార్తెను చేతులుచాచి యక్కునఁ జేర్చి కౌఁగిలించుకొని ముద్దాడుచుండెను. ఈప్రకారముగా జనని కొమార్తెను కౌఁగిలించుకొని యానందబాష్పములలో తేలియాడుచుండఁగా, రఘుదేవరాజు పీఠమునకు సాష్టాంగ నమస్కారముచేసి "ఓమహాదేవీ! మాయందు సంపూర్ణానుగ్రహ ముంచుము. నీవు చేసిన యీపరమోపకారమును నే నెప్పుడును మఱవక నిత్యమును నిన్నారాధించుచుండెదను" అని కృతజ్ఞతాపూర్వకముగా మరల మరల వందనములు చేసెను. ప్రభావతియు సాగరికయు కూడ పీఠమునకు సాగిలఁబడి తమకృతజ్ఞతను దెలిపిరి. దేవతా సమక్షమునందే యీసంతోషసమయములో రాజప్పుడు ప్రభావతియొక్క యనుమతిని

పొంది సాగరికను సార్థకనామధేయుం డయిన సుగుణప్రియున కిచ్చి వివాహముచేయుటకు వాగ్దానము చేసెను.

ఇట్లుసర్వజనసంతోషకరముగా చిరకాలవియోగము నొంది యున్న భార్యభర్తలును పుత్రికయు నొక్కచోట సమావేశ మయి యనిర్వాచ్య మయినసల్లాపసౌఖ్యము ననుభవింపం గలిగిరి. నీతియు సద్వర్తనమును గలవారికి నడుమ నెన్నియాపదలు వచ్చినను ధైర్య ముతోసహించి యీశ్వరానుగ్రహమునే నమ్ముకొని యున్నయెడల తుదకు కొండలవలె వచ్చి మీంద పడినయాపద లన్నియు మంచు వలె విడిపోయి నిరుపమాన సుఖసంతోషములు కలుగునని చూపుచు లోకమునకు సహనమును సద్వర్తనమును నేర్పుటకు వీరొకదృష్టాంత భూతులుగా నున్నారు. నరసింహరాజు సత్యశీలతయు రాజభక్తియు విశ్వాసమును గలవారిలో నగ్రగణ్యుండుగానున్నాండు, అతండు ; తన కప్రయత్నముగా రాజ్యమురానున్ననునిరూపమానరాజ్యవైభవమును తృణప్రాయముగా నిరాకరించి ప్రవాసముపా లయియున్న రాజును వెదకి తెప్పించి సింహాసన మెక్కించుట యెంతశ్లాఘాపాత్ర మయిన ఘనకార్యముగా నున్నది! ప్రభావతికి ప్రాణదానము చేసినధన్వంతరియొక్కయద్భుతచర్యను విచారింపగా మనుష్యుండు ప్రపంచ తత్త్వవిషయమున సత్య మయినజ్ఞానము కలవాం డయియున్నపక్ష మున లోకమున కెంతో యుపకారము చేయవచ్చునని తేలుచున్నది కదా! అటుతరువాత వారందఱును బృందావనపురమునకుం బోయి సాగరికయొక్క వివాహమును మహావైభవముతో జరపిరి. అక్కడ కొన్నిమాసము లున్నతరువాత సాగరికనుభర్తయొద్దవిడిచి యారాజ దంపతులు స్వరాజ్యమును జేరి కళింగపట్టణమునందు చిరకాలము రాజ్యసంపదల ననుభవింపుచుండిరి. ఈలోపల కురంగేశ్వరపురము

నందు కుటిలాలక చేసినదుష్కృత్యము వెల్లడికాఁగా తామసమయ మున నం దన్నదానముచేసి తమప్రాణములు కాపాడినమహోపకర్త యొక్కపుత్రికనునిష్కారణముగాఁ జంపించినందున కందలిప్రజలాగ్రహపరవశు లయి యొకనాఁటిరాత్రి రాజమందిరమునకు చిచ్చంటించిరి. ఆయగ్నిసంక్షోభమునందు మహాపరాధిని యైనకుటిలాలకమాత్రమే కాక సహవాసదోషముచేత నిర్దోషు లయినయామెభర్తయు పుత్రికయుకూడ కాలి దేహములు విడిచిరి. కొంతకాలము పనికివచ్చినను దుష్ప్రవర్తనము చిరకాలము సుఖప్రద మయినదిగా నుండనేర దని చూపుటకు కుటిలాలకను నిదర్శనముగాఁ జెప్పవచ్చును. కాఁబట్టి యీకథను జదువతటస్థించినవా రసత్యమువలనను మోసమువలనను దౌర్జన్యమువలనను తమ కొకవేళ సంపదకాని యితరలాభముకాని కలిగినను తామట్టితుచ్ఛలాభముల కాసపడక యిహపరసుఖదాయక మయిన సద్వర్తనమును విడువక న్యాయమార్గముననే సుఖపడుటకు సదా ప్రయత్నింతురుగాక!

స ం పూ ర్ణ ము.

బాక్సు ప్రెస్, రాజమండ్రి—1950.